

Družinski tednik

Številka 48
Leto VII
Posamezna številka po 2 Din

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta 29/1. Rokopisi se ne vračajo. Poštni predal št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393.

Ljubljana, 4. decembra 1935

Naročnina za četrlet 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2½ dolarja. — Za odgovore je priložiti znamko.

Preklic na smrtni postelji

Zanimivo je govoriti z ljudmi pred poroko in po njej. Isti človek, ki je pred poroko gledal na zakon toli idealno, vam bo po poroki svetoval, da nikar ne stopajte v zakon. Razumljivo: vsakdo, kdor je preveč pričakoval, se razočara.

Gotovo ste že sami vprašali, kako se počuti v zakonu. In kaj vam je odgovoril?

— Ako se oženiš, ni dobro, ako se ne oženiš, pa spet ni dobro.

Pa vzemimo konkretnije primere. Vzemi mladega zasebnega ali državnega uradnika.

Dostikrat sem že imel priložnost govoriti z njimi. Povedali so mi, da se ne ženijo, niti na um jim ne pride, saj nimajo dosti denarja niti za samsko gospodinjstvo, kaj šele za ženo. Zakaj ženitev, žena, zakon in otroci so velika obveznost, hudo težko breme. In ženske so, mi pravijo, dandanašnji zelo slabo vzgojene, imajo vse mogoče zahteve in se kaj malo menijo za moža in družino.

Taki ljudje žive iz dneva v dan v svoji osamljenosti in mislijo samo nase in na uživanje. Kakor metuljčki letajo s cveta na cvet in se opajajo ob njihovi vonjavi.

Ženske, ki hodijo v službo in so samostojne ter svobodno razpolagajo s svojim prostim časom in mesečnimi dohodki, modrujejo podobno.

— Kaj hočete več! Samostojna sem! mi je rekla neka znanka. Ali si morete predstavljati kaj lepšega od svobode? Niti misliti si ne morem, da bi bila odvisna od moža, kaj šele od slabega moža.

— Ali si morete predstavljati, mi je rekla ta gospodična, kako težko mora biti sodobni svobodni ženi, če bi morala za vsako malenkost prositi denar svojega moža? Zdaj razpolagam sama s svojim denarjem. Kadar se mi zahoče, grem v kino ali gledališče, pogledam v kavarno... skratka, sama svoj gospodar sem in nikomur mi ni treba polagati računov, kaj počnem in za kaj izdajam denar.

Prav. Zelo dobro jih razumem. Moške in ženske. Težko se čemu odpovedo in svobodo cenijo nad vse.

Toda iz te svobodoljubnosti se rodi z leti drug problem, mnogo težji, mnogo bolj kompliciran.

Te dni sem čital neko kratko vest iz Čikaga. Glasila se je doslovno takole:

Čikago, novembra

Znani antifeminist (sovražnik žensk, op. ur.) Duff, pisec knjige »Ženska hinavščina«, je šel prostovoljno v smrt. Preden se je ubil, je pa napisal pismo, namenjeno vsem moškim sveta; v njem jim svetuje, naj se poročijo, ker se bodo le tako obvarovali osamljenosti.

Kratka je ta vest, a vem, da bo na premmogo napravila globok vtis. Koliko jih je — med moškimi in ženskami — ki so že bog ve kolikokrat z grozo mislile na posledico samstva: na obupno osamljenost na stara leta.

Človek utegne imeti udobno stanovanje, razpolagati z velikimi denarji, zavedati se neprecenljivega bogastva, ki ga daje svoboda — a vendar...

Osamljenost, obupna osamljenost, dostikrat neznozna, ki tare človeka, ki živi sicer v še tolikšnem izobilju — ta osamljenost leži ko mra starem samcu — in samki — na duši.

Kolikokrat sem že opazoval ljudi, ki hodijo sami skozi življenje. Stari so in osiveli. Po kavarnah sede, sami s svojimi časopisi in s svojimi mislimi, sami s svojimi leti. Morda je v teh njihovih letih mnogo pustolovščin, mogoče so doživeli mnogo vselega in prijetnega. Toda vse to je minilo. Ostala je le še osamljenost, obupna osamljenost neprijaznega stanovanja, osamljenost v srcu in duši.

Razgled po svetu

Angleži ne odnehajo!

Ali bo Italija kos poostrenim sankcijam?

Na bojiščih v Vzhodni Afriki zadnji teden ni bilo posebnih bojev. Poročila o uspehih obeh strank so različna, kakršen je pač vir, iz katerega zajemaš. Angleška poročila trde, da so Abesinci prodri precej globoko v italijansko Somalijo in da povzročajo njihovi četaši italijanskim četam na severnem bojišču velike neprilike; rimska agencija Stefani pa vsa ta poročila zavrača kot neresnična, le med vrsticami lahko razbereš, da vse le ne bo izmišljeno.

Važnejši od bojev na fronti je pa zdaj postal gospodarski boj. Anglija noče po nobeni ceni odnehati; njen namen je sankcije še poostri. 12. t. m. se bo v Ženevi odločilo: takrat bodo sklepali o prepovedi izvoza petroleja v Italijo. Če Zveza narodov sprejme angleško zahtevo, se bo položaj hudo poostiril, ker bo rimska vlada videla v tem napoved boja na nož.

V Italiji je že zdaj stiska za petroleje in bencin; sicer bi Italijani s skrajnim varčevanjem in izpodrežanjem slehernega zasebnega avtomobilskega prometa vzdržali z zalogami bencina še kakih 6 me-

Mussolini

secev — a kaj potem? Kaj bo potem gonilo njihova letala in vojaške tovorne avtomobile? S čim bodo potem krmili stroje svojih motoriziranih parnikov? Če bi res prišlo do prepovedi izvoza petroleja in bencina, bi bila Italija ne-

sicer danes, zato pa tem gotoveje čez šest mesecev izročena na milost in nemilost sovražniku, ki bi jo takrat napadel.

Tega se Italijani le predobro zavedajo, zato skušajo še v poslednjem trenutku Angleže omehčati, zraven so si pa za najhujšo silo zagotovili vsaj albanske petrolejske vrelce.

Toda Angleži so to pot zelo trdi; prepričani so, da bodo prodrli, tem prej, ker je tudi Amerika prepovedala izvoz petroleja — čeprav ni članica Zveze narodov. Tudi dobri psihologi so Angleži; zanašajo se na to, da bo Italija že zaradi bližajočih se božičnih praznikov odnehala. Božič je praznik miru in veselja, a baš tik pred Božičem se Italijanom obeta nevarna abesinska ofenziva na vseh frontah, baš okoli Božiča se bodo poostrene sankcije začele šele zares čutiti — torej se Italijanom obeta za praznike vse drugo ko mir, veselje in zmage na bojiščih. Vprašanje je le, ali je fašizem vzgojil italijanski narod k tolikemu samopremagovanju, da bo vso to stisko mirno prenesel.

Francoska demokracija pred usodno odločitvijo

Trije glavni vzroki Lavalove zadrege

V ponedeljek, ko to pišemo, je vsa Francija v mrzlični napetosti: ali bo Laval jutri zmagal ali padel?

Ko bo naš list izšel, bo Lavalova usoda najbrže že dogana in z njo

Pierre Laval

usoda francoske demokracije. Zakaj Lavalov padec bo pomenil začetek novega razvoja političnih

razmer na Francoskem; njegov obstanek bi odločitev samo odgodil.

Nedvomno je nekaj nezdravega na Francoskem. Stavijškega afere je gniloba posebno jarko osvetlila. Fašisti polkovnika La Rocqua bi to gnilobo radi izrezali z zadržitvijo demokracije po receptih iz Rima in Berlina. Malo verjetno je, da bi se francoski individualizem uklonil vojaškemu škornju; Francoz ni zaljubljen v vojaške parade kakor Nemeč, ne v poulično teatraliko kakor Italijan. Francozi so doslej prenašali le diktaturo »na odpuvce«: Clemenceau jim je z železno pestjo rešil domovino v svetovni vojni; za zahvalo so mu pa rekli »Ne!« ko je hotel kandidirati za predsednika republike. Poincaré jim je z diktaturo rešil frank pred devetimi leti... in je šel nato v pokoj. Oba sta dobila spomenik in častni naslov rešiteljev domovine — in pika.

Večina Francozov torej ne mara La Rocqua ne njegovega fašizma. Koga pa potem mara? Tega men-

da niti Francozi sami ne vedo. Vsi veliki možje so jim umrli, povojni politični rod pa ni izkristaliziral še nobenega voditelja Clemenceaujevega ali Poincaréjevega kova.

Sedanja Lavalova zadrega je trojna: 1. zunanja politika (problem Anglija-Italija-Abesinija; desničarji se zavzemajo za Italijo proti Angliji, levičarji pa narobe), 2. notranja (beg zlata zaradi neuspeha Lavalovih gospodarskih dekretov), in 3. lige (to so oborožene desničarske organizacije, podobne fašističnim in hitlerjevskim; njih razpust zahtevajo vsi levičarji od Herriota do Bluma in komunistov).

Vsi ti problemi bi se z dobro voljo vseh še dali urediti; toda francoskim poslancem so pred očmi v prvi vrsti bližajoče se volitve, in Bog ne daj, da bi se volilec zameril z izglasovanjem sicer krvavo potrebnih, a nepopularnih ukrepov.

Če gledamo dogodke v tej luči, je demokracija res malce negativna reč...

Predsednik Masaryk odhaja

Njegov naslednik bo najbrže dr. Edvard Beneš

Pomemben dogodek se pripravlja tudi v drugi veliki evropski demokraciji: na Češkoslovaškem. (Po številu svojega prebivalstva Češkoslovaška sicer ne spada v krog velesil, tem bolj pa po solidni ureditvi države, ki bi bila lahko tudi nekateri velesili za zgled.) Že nekaj časa namreč govore, da bo sivolasi predsednik Masaryk, ustanovitelj mlade češkoslovaške države, odstopil in ostal le še politični svetovalec svojemu nasledni-

ku. Po prvotnih verzijah bi imel Masaryk odstopiti šele z Novim letom, italijanski in francoski viri so pa pomembni dogodek napovedali že za 3. t. m.

Tomaž Garryck Masaryk predseduje češkoslovaški republiki že 15 let. Za svobodo svojega naroda se je boril že v Avstriji, v svetovni vojni pa kot emigrant; baš njemu gre največja zasluga, da so zavezniške države z Ameriko vred priznale Čehoslovakom pravico do

svobodne države v času, ko Avstrija še zdalec ni bila na tleh. Po ustanovitvi republike je bil Masaryk vse do danes ne samo državni poglavar, nego narodov učitelj in voditelj v najlepšem pomenu besede; Čehi ga sami imenujejo svojega dobrega očeta.

Dr. Beneš

Haka.

Kdo bo Masarykov naslednik? Resen kandidat je samo eden: dr. Edvard Beneš, poleg predsednika edini mirujoči tečaj v republiki; saj je on edini politik ne samo na Češkoslovaškem, nego pač na vsem svetu, ki že celih 15 let vodi zunanjo politiko svoje domovine. Dr. Beneš je bil Masarykov najintimnejši sodelavec v emigraciji in velja večini Čehov za najbolj poklicanega naslednika velikemu predsedniku. Kot politik seveda ni brez nasprotnikov; ker pa Čehi ta trenutek pač nimajo primerne nepolitične osebnosti, ki bi prevzela dediščino za Masarykom, se bodo po vsej priliki odločili zanj.

Novi češkoslovaški zunanji minister bi v tem primeru najbrže postal sedanji pariški poslanik Osusky, eden izmed najposobnejših češkoslovaških diplomatov in Benešev sodelavec; to bi bilo po sodbi poznavalcev najboljšje poročilo, da bo češkoslovaška zunanja politika ostala neizpremenjena. V notranji politiki pa napovedujejo precejšnje izpremembe.

Edini vzrok Masarykovega odstopa je njegova visoka starost (star je že 85 let); zadnje mesece tudi ni posebno zdrav.

Nov veter na Grškem

Zakaj je kralj Jurij II. odslovil Kondilisa?

Na Grškem se že čuti, da veje drug veter. Prvo, kar je napravil grški kralj Jurij II. po vrnitvi v domovino, je bila amnestija obsojenih republikancev, ki so letošnjo pomlad vpriporili revolucijo proti tedanji Caldarisovi vladi. Med pomilostenimi je tudi v inozemstvo pobeželi voditelj pobune Venizelos.

Kralj Jurij ve, da je na Grškem danes tako, jutri drugače. Današnji republikanci so jutri lahko že monarhisti, in narobe. Zato bi vladar rad pridobil na svojo stran tudi nekdanje nasprotnike; če se mu to posreči, se sme nadejati, da se bodo razmere v novi monarhiji vendarle kolikor toliko ustalile.

Venizelos

Amnestija je bila prvi korak v to smer; ali bo imela zeleni uspeh, je danes še težko presoditi.

Nevarnejši utegne biti drugi kraljev korak, čeprav je docela v skladu s političnimi običaji: odslovil je dotedanjega predsednika vlade in regenta, generala Kondilisa, tistega, ki je kralju utrl pot za vrnitev v domovino; novo vlado je sestavil nevtaralec Demerdzis. Nehvaležnost? Ne; doslednost. Kondilis je osvraženi pri kraljevih nasprotnikih; logično bi bilo tedaj, da bo njegovo vsaj začasno izkrcanje republikancev sprijaznilo z monarhijo.

Takšna je slika v notranji politiki. V zunanji politiki Grčije kot monarhije velja pa poudariti, da je po kraljevi vrnitvi zavladala angleška orientacija. Anglija potrebuje zlasti zdaj, v času sankcij in spora z Italijo, čim več prijateljev v Sredozemskem morju, še posebej pa grških pristanišč za svoje brodovje.

Sam s čiščenjem zob odpraviš zobni kamen,

zato vzemi

SARGOV

KALODONT

PROTI ZOBNEMU KAMNU

Za las so ušli smrti

Teden dni med steklimi psi. — Čudežna rešitev iz letal

8. I. London, decembra. Med sto in sto klubi, ki rastejo v angleški prestolnici ko gobe po dežju, je menda najzanimivejši in najčudnejši klub tistih, ki so za las ušli smrti... Danes ta dan šteje ta klub že več sto članov. Sleherni, ki ga odbor sprejme, mora dokazati, da je nekdo že gledal smrti in obraz. Vsakdo mora opisati, kako ga je ali dobro vilo ali pa njegova lastna pogumnost rešila iz objema smrti.

Med najmlajšimi članicami je sedemnajstletna miss Bremweer. Svojo pustolovščino je doživela, ko ji je bilo deset let. Takrat je bivala s svojimi starši v Ameriki. Pri njih je stanoval neki mlad, simpatičen častnik, ki se na oko ni brigal za nič drugega kakor za svoje službene dolžnosti.

Nekega popoldne je bila deklica sama s svojo vzgojiteljico doma in se je vadila na klavir. Tedaj je nenadoma planil častnik v sobo. Nekaj trenutkov je nepremično poslušal igranje, potlej je pa nepričakovano potegnil samokres in pomeril na vzgojiteljico. Prava sreča, da jo je le laže ranil, toda reva je od strahu pri pričji omedlela.

Tedaj je častnik zagrabil dekletce in ga ponesel k odprtemu oknu. S spremenjenim glasom je zavpil: »Čakaj srček, naučil te bom letanja!« Deklica se je z vsemi štirimi otepala nasilneža in vpila na vse grlo. To je mladega moža, ki se mu je očitno zmešalo, tako razdražilo, da je strgal otroku obleko s telesa in ga pričel nihati, držeč ga skozi okno.

Na cesti se je seveda zbralo na tisoče radovednih gledalcev, ki so vseprek vpili in žvižgali, hoteli blazneža prisiliti, da se spametuje. Skoraj deset minut je trajala ta strašna igra s smrtjo. Med tem so prišli že gasilci in reševalci z lestvami in ponjavami.

Zdajci je blaznež izpustil svojo žrtev. Otrok je padel iz osmega nadstropja v globino — in reševalci so ga na vso srečo ujeli v napeto rjuho.

Nič manj strahoten ni bil doživljaj lastnika pasje farne, mistra Helwooda. Daleč v stran od vele-mestnega hrupa je gojil svoje ljubljence. Okrog in okrog farne je dal sezidati visoko kamnito ograjo, ob severnem obzidju je pa stala njegova hišica, kjer je po navadi prebil poletje.

Nekega jutra ga je prebudilo nezasišano lajanje in bevskanje. Pogledal je skozi okno in opazil, da si je šestnajst njegovih ovcarskih psov skočilo v lase. Mr. Helwood je pograbil pasji bič in stekel na dvorišče, hotel razgnati razdražene pasje mrcine. Tedaj je pa na vso srečo opazil, da se je neki pes resno pripravjal, da se zakadi v svojega gospodarja. Ko so se njegovemu zgledu pridružili še ostali, je mr. Helwood jadrno odnesel pete. Revez je bil v obupnem položaju; po nobeni ceni se ni upal stopiti na dvorišče, zakaj pobesneli stekli psi bi ga bili prav gotovo raztrgali na kose. Celih

osem dni je bil zaklenjen v svoji mali hišici. Orožja seveda ni imel pri roki, živeža mu je pa tudi zmanjkalo. Ko ga je pričel glad moriti, se je odločil za obupno dejanje. Zlezal je na podstrežje in s poslednjimi močmi zrahljal ostrešno bruno in ga položil počez na kamnit obzidek, ki je bil na tem mestu le nekaj metrov oddaljen od hiše. Po tej »brvi« je srečno ušel nevarnosti. Do smrti izčrpan se je zvlekel še do glavne ceste in se tam zgrudil nezavesten.

Stekli psi, ki so drug drugemu prizadejali hude rane, so bile zvečine že poginili, onih nekaj živih je pa konjederec postrelil. Mr. Helwood je po tej strašni pustolovščini seveda svojo farmo takoj prodal.

Članica tega čudnega kluba je tudi neka mlada letalka brez leve noge. Med letom se ji je nekdo nenadoma pokvaril motor, zato je morala skociti iz letala s padalom.

Po nesreči se ji je tedaj vrva padala ovila okrog vratu in ji je v višini tisoč metrov grozila strašna smrt. Obupno se je otepala, toda nenadoma so ji odpovedale roke... Omedlela je. Bog sam si ga vеди kako je tresčila na zemljo. Ostala je živa, čeprav si je tako nesrečno zlomila nogo, da so ji jo morali odrezati.

Najčudovitejši je pač doživljaj letalca Bearnia, ki je dolgo živel v tropskih krajih. Tam si je časih preganjal dolg čas z nevarnimi loopingi. Med nekim poletom se mu je nenadoma pokvaril motor. Letalec je bil prepričan, da se bo stroj zdaj zdaj razbil na skalnatem bregu. Naglo si je odpel vezi in v tistem hipu je letalo že tresčilo v vrh mogočnega drevesa. Bearne je v loku odletel iz letala in se ujel med gostim vejevjem. Nekaj minut je bil popolnoma omamljen. Ko se je zavedel, je začutil na desni nogi hudo bolečino. Pogledal je in opazil, da se mu je ovila okoli noge več metrov dolga mogočna kača, ki ga je skušala zmečkati. Edina sreča je bila, da se je kača ovila okoli vej in njegove noge hkratu. Letalec se je obupno otresal velike plazilke; na vso srečo jo je tako imenitno pogodil po glavi, da ga je kača omamljena izpustila iz strašnega objema.

Ko je srečno splezal z drevesa, mu je pogled v ogledalo povedal, da je v teh nekaj minutah popolnoma osivel.

Številke, ki obtožujejo

o. K. Zeneva, novembra
Statistični urad Zveze narodov je izračunal, da je lani umrlo na vsem svetu 2.400.000 ljudi od lakote in stiske. Zaradi bede je šlo v smrt 1.200.000 ljudi.
Od 2000 milijonov ljudi — na toliko cenijo prebivalstvo naše premočnice — jih ima 500 milijonov, t. j. približno vsak četrti, premalo dohodkov za najnujnejše življenjske potrebe.

Predsednik zoper svojo voljo

z. W. London, decembra
Preteklo sredo je novi angleški parlament volil predsednika. Nikak pomemben dogodek, boste rekli. Za vas Neangleže res ne; za nas pač. Vsaka predsedniška volitev v parlamentu je za Angleža svojevrstna senzacija; v tem dogodku doživlja vselej iznova kos srednjeveške zgodovine svoje domovine in zato se občinstva na galerijah kar tre.

Predsednik — Angleži ga imenujejo speaker, t. j. govornik — nikakor ne sme kazati veselja z izvolitvijo, narobe: svečano mora izjaviti, da »bo prevzel svoje mesto zoper svojo voljo in da se bo uklonil samo sili; zato se tudi na videz upira, ko ga tovariši »zenejo« k predsedniški mizi.

Ta običaj je v navadi v spomin na prav prve angleške parlamente, ko je še vladal Ivan brez dežele (1199—1216) po smrti svojega brata Riharda Levjersrčnega. Takrat ni bila šala predsedovati parlamentu; kralj je bil brezobziren samosilnik in ni hotel izlepa dovoliti nikake svobode. Ni čudno, da je imel parlament v borbi s kraljem težko stališče, še mnogo težje pa njegov predsednik, ker je bil za vse odgovoren. Zato je razumljivo, da se je vsakdo takrat branil predsedniške casti.

Bliza se čas, ko bodo ljudje spet dobree volje

Sveti večer je dan, ki se ga ljudje že od pamtveka najbolj vsele. Najprej kot otroci, potem kot odrasli, nato kot očetje in matere in naposled kot starci. Vesele se ga že stoletja in stoletja; kmalu bo že 2000 let, kar se jim ta dan zdi najlepši v letu. Vesele se ga, ker jim je simbol miru, prijateljstva in odpuscanja. Vesele se ga, ker nam je ta dan zmerom iznova obljuba novega in boljšega življenja, prav tako kakor je bilo tudi Kristusovo rojstvo obljuba in izpolnitev novega nauka, nove vere vesoljnemu svetu.

Navada je, da ta dan v znamenju prijateljstva in ljubezni obdarjamo mlade in stare. Lepo darilo mora biti trajno. Trajno darilo vas bo zmerom iznova spomnilo človeka, ki vam ga je dal.

Takšno trajno darilo je »Družinski tednik«.

Gotovo imate kakšnega dobrega prijatelja v naši ožji domovini Sloveniji, ali kje drugod v Jugoslaviji ali na tujem. A ni treba, da bi bil samo prijatelj. Utegnejo biti tudi vaša sestra, oče ali brat. Vsakogar od njih boste zelo razveselili, ako ga naročite na »Družinski tednik« za leto dni. Vselej, kadar ga bo pismonoša prinesel k vam, k njemu ali k njej na dom, Vas bo spomnil nanj ali njega na Vas.

Na to morate misliti že danes. Se pred Božičem ali Novim letom morate naročiti ta list, sporočiti nam morate, za koga ga naročite, da ga bomo mogli poslati obdarovancu za Božič in mu v Vašem in našem imenu želeli vesele praznike. Sporočili mu bomo tudi sami v Vašem imenu, da mu bomo leto dni pošiljali »Družinski tednik« kot Vaš dar za letošnji Božič.

Pri vsakem darilu je najlepše to, da se ga veselita i darovalec i obdarovanec.

Odločite se brž, zakaj bliza se sveti večer, ko boste tudi Vi veselili, ker ste nekoga obdarovali.

Skrivnostna drama v Parizu

Veleindustrijalec, njegova žena in mlad slikar

ž. I. Pariz, decembra.

Ves Pariz je razburjen, zakaj že od minulega tedna so tajni policisti noč in dan na nogah, da bi razčistili skrivnostno tragedijo neke znane in bogate zakonske dvojice. Toda vse kaže, da se jim ne bo zlepa posrečilo priti zadevi do dna.

V najbolj gosposkem pariškem okraju tik boulonjskega gozdiča, nedaleč od širokega drevoreda, kjer drvi na tisoče razkošnih avtomobilov pariške gospode gor in dol, stoji slikovita vila težkega bogataša, veleindustrijca Dujardina. Pred desetimi leti je bil tovarnar sezidal to gradico podobno vilo. Široko kamnito stopnišče in z marmorjem obložene stene notranjščine in razkošno urejene sobane so jasne priče ne samo lastnikovega bogastva, temveč še bolj njegovega izbranega okusa.

Dujardin, ki se je v njegovih gosposkih salonih shajala najimennitnejša pariška gospoda na svečanih prireditvah, je živel s svojo umetljivo ženko v srečnem zakonu. Vsaj zdelo se je tako. Ta videz se je pa minuli teden razblinil v nič.

V neki sobi prostorne vile je našla sobarica, ko je hotela zgodaj zjutraj odnesti preproge na dvorišče, svojo gospodarico obešeno na oknjaku. Okoli vratu nesrečnice je bila ovita svilena vrveca njene spalne halje.

Gospa Dujardinova je bila po ugotovitvi nekega zdravnika, ki so ga poklicali uslužbeni, izdihnila že sredi noči. Seveda je bila komornikova prva skrb, da o strašni nesreči obvesti svojega gospodarja, toda v vsej hiši ga niso našli nikjer. Tudi v njegovi tovarni, kamor je sleherni dan zahajal, ga ni bilo, povedali so celo, da ga že dva dni ni na spregled. Ničce ni vedel, kam je gospod Dujardin izginil.

Policija je stikala na vseh koncih in krajih, toda sledu ni bilo nikjer. Takrat so pa neki delavci na obrežju Seine steknili prazen avtomobil, za njegovim krmilom pa zatakajeno pismo na naslov pariške policije.

V tem pismu je lastnik avtomobila, sam gospod Dujardin, sporočil policiji, naj ga nikar ne išče, ker ima v mislih samomor. Razen tega naj se nikar ne trudijo razčistiti tragedijo njegove žene, ker se jim ne bo posrečilo.

Po tem pismu sklepa policija, da je Dujardin umoril svojo ženo in si kasneje sodil kar sam. Bog sam si ga vеди kakšni so neki vzroki za to strašno dejanje. Vse domneve so šepave, oporišča pa nikakega.

Gospa Dujardinova se je že več let pečala s slikarstvom. Bila je nadarjena slikarica, zlasti njene pokrajinske slike in tihotitja so ji bile v ponos. Seveda je bila v tesnih stikih z umetniki, posebno pa z bohemii z Montparnassa. Mnogo slikarjev, priznanih umetnikov, pa tudi neznanih talentov je zahajalo v elegantne salone gospe Dujardinove. Revnim in neznanim slikarjem je dajala podporo kar z obema rokama. Neki mlad slikar je le prepogosto zahajal k lepi gospe. Gospodu Dujardinu to že od kraja ni bilo všeč, kasneje je po postal pošteno ljubosumen. Dobri hišni prijatelji so prav pogosto opazili, da sta se gospa in gospod Dujardin zaradi tega sprla.

Ni izključeno, da je bil kakšen tak spor kriv nesrečnega konca, ki si zdaj beli pariška javnost glavo z njim.

Pridiga

Mark Twain je šel nekod v cerkev in poslušal pridigarja, kako svari pred nemoralnim življenjem. Twainu so šle duhovnikove besede do srca. Zato je sklenil darovati 50 dolarjev za občinske reveže.

Pridigar pa še zmerom ni nehal. Čez deset minut se je Mark Twain že nekoliko ohladil: znižal je siromakom namenjeni dar na pet in dvajset dolarjev.

Čez pol ure je Mark Twainovo navdušenje skoraj docela skopnelo: le še pet dolarjev je bil pripravljen žrtvovati.

Ko pa duhovnik čez nadaljnje pol ure še zmerom ni končal, se je čutil Mark Twain prikrajšanega: vzel je z mizice, kamor so verniki znašali mlodare, dva dolarja in užaljen odšel iz cerkve.

Pravica v Albaniji

Nemški napisala
Ilza Behrendtova

Tudi v Albaniji so gosposki hoteli za tužce, taki s tekočo vodo v sobah, s telefonom in brez stenice. Toda, saj veste, vsi gosposki hoteli na svetu so podobni drug drugemu ko jajce jajcu, in neznansko dolgočasno je v njih.

Veliki hoteli me prav nič ne mikajo. Odsla sem torej v neko majhno prenočišče, v prav jutrovsko, da bolj jutrovsko biti ne more, umazano da se Bogu smili, in polno boh, da jih živ dan nisem še videla toliko. Prenočila sem tamkaj samo eno noč. Prenočila pravim, ne prespala! Povedati vam moram, da sem se seznanila z Mitakom, pri vinu seveda! Čez noč, čez eno samo noč je bil prišel Mitak iz svojega gnezda ob Drini; po opravih. Pojutrišnjem bo moral biti že spet doma, uradni dan je takrat in Mitak je sodnik.

»Kaj bi tisto... Malo, malo se zgodi pri nas,« je pričel. »Časih

si skočita soseda zaradi kakšne meje v lase, časih proda kdo tujo kravo, časih oslepari brat brata, no, pa kdaj kdaj roparski napad, umor, ljubosumnost, krvna osveta, ugrabitev, pa sva že pri kraju. Vse skupni počenega groša vredno. Ni da bi govoril. Morda pa vendar! Zgodbe Ahmeta Baktarja bržčas ne poznate?»

»Niti imena njegovega ne poznam,« sem odgovorila.
»Poslušajte torej! Ahmet Baktar je najbogatejši kmet v vasi. Pa najlepšo ženo ima tudi; Barana ji je ime. Njemu je lahko. No, in ta Ahmet Baktar je nekod kar z drevesa snel roparja Slopka. Tega junaškega nepridiprava pač menda poznate?»

»Tudi o njem še nisem nikoli nič slišala!«

»Slopko,« je nadaljeval sodnik, »je spravlil več tucatov ljudi na oni svet. Domačini so se ga ball ko hudič križa. Zdaj je mir, ker ga je Ahmet Baktar ubil. Najprej ga je rešil, saj sem že dejal, da ga je z drevesa snel; to je bilo pa tako: Slopko je napadel nekega vinskega trgovca iz Tirane. Ze mu je nastavil nož na grlo, ko so prišli slučajno naši orožniki mimo in mu prekrižali račune. Zdi se, da ni

bila lahka stvar, zakaj Slopko je, ne, bil je močan ko hrast in čokat ko medved. Pa so ga orožniki vendar užugali in ga obesili kar na najbližnje drevo.

Précej nato se je peljal Ahmet Baktar tam mimo in videl, kako je Slopko bingljaj na vrvi. Skočil je z voza, prerazal vrvi in zadel Slopka na svoj voz. Slopko se je opomogel; trdoživ je bil ko maček. Zvečer je bil že zdrav ko riba. Ahmet Baktar se je z njim dolgo sprehajal po dvorišču. Ni ga bil naznanil. Drugo jutro je bil pa Slopko že Ahmetov hlapec. Dela je bilo na prebitek od jutra do večera, toda Slopku ga ni bilo nikoli dovolj. Garal je za tri, prešmentani ropar, vso zimo je garal.

Ko je prišla pomlad v loke, se je zgodilo.

Pravil sem vam že o Brani, o Ahmetovi ženi, najlepši ženski, ki sem jo srečal v Albaniji. Slopko, o da, Slopko je bil korenjak, raven ko breza, močan ko hrast. Škoda, da ga niste poznali! Podkev je zmečkal ko jajce.

Kadar je bil Ahmet Baktar na vasi, je bila Brana sama... Starim Ahmetovim hlapcem je bil Slopko zmerom trn v peti. In takrat, ko sta z Brano... saj ra-

zumete... so brž nesli novico gospodarju na nos. Pa ju je, Brano in Slopka, gospodar Ahmet zalotil... Huda ura je morala biti! Ahmetu je Slopko uho odtrgal, premagal ga pa le ni. Ahmet je njega; zvezal ga je, ga naložil na voz in odpeljal pod tisti hrast, kjer ga je v jeseni snel. Potlej mu je zadrnil okrog vratu debelo vrvi in ga obesil prav na tisto vejo, s katere ga je bil rešil. Slopko je cepetal in suval, pa si je zanko le še bolj zadrževal.

Brana — saj so vse ženske enake — ni mogla držati jezika za zobmi. Moral sem Ahmeta prijeti. Sodnik sem, kaj hočete! Ko kup nesreče je bil videti — z odrganim ušesom. Sodil sem ga — poslal sem ga domov!

Tak, tako! To je vse! Pri nas se nič ne zgodi. Če bi bil tukajle v Draču...!

Nič mu nisem odgovorila. Kréma je oživela. Danilo se je. Po cesti je šel vzravnan ko sveča neki visok kmet. Zelo vjudno je pozdravil Mitaka in šel dalje... V prvem jutrnjem svitu sem ravno še videla, da mu manjka levo uho...

Ko je solnce vžlo, sem se obklana od boh odpravila proti Tirani

Skrivni predačček

Francoski napisal
Jean de Létraž

Cecilija Seretti je bila prekrasna ženska in zato je bil njeni krasoti potreben tudi lep okvir. Nad vse je ljubila razkošje in lahkoživost, saj je bilo to zanjo kakor nalašč.

Kako si je njen mož Martin Seretti prislužil denar, živ krst ni vedel. Malo nečedni so bili bržčas njegovi računi. Na borzi je igral, posredoval je prodaji hiš in avtomobilov... skratka: kupčeval je...

Njuni znanci so se hudo čudili, da jima tako nese, ko je pa Cecilija zmerom v takem razkošju in izobilju.

Lepega dne je prišel v goste grof Faramont, star hišni prijatelj Seretti je. Ko so poobedovali, so se preselili v salon in med kajenjem kramljali. Zdajci je začel Seretti govoriti o starinskem pohištvi in je nenadoma vprašal bogatega grofa:

»Ali bi vas zanimalo ogledati si neko starinsko mizico? Vem, da ste ljubitelj in ugleden poznavalec redkosti...«

Kaj beremo in slišimo drugod

Kratke zgodbe in zanimivosti od vsepovsod

Užaljeni vollec

Pariz, novembra

Ali res poznajo tudi čednostni Angleži volilno prakiko, kakor je sicer v veljavi le v deželah, za katere ima ponosni Anglež le prezir? Znaniti. To bi vsaj dokazovala ta le anekdota, ki smo jo srečali v »Journalu«; list trdi, da je drugi dan po volitvah krožila po Londonu, v veliko zabavo vladinovec in opozicionalcev.

John Brown je bil trd opozicionalc. Na dan volitev je dobil od vodstva svoje stranke funte na roko, da bi kar največkrat volil. Mož je ves dan brusil pete od volišča do volišča in je res pet in dvajsetkrat oddal svoj glas — vselej pod drugim imenom. Zvečer se je srdit ko ris vrnil domov.

»Kaj te pa tako draži?« ga je krotko vprašala njegova žena.

»Nepoštenost nekaterih ljudi.«
»Ne razumem...«
»Poslušaj: ko sem opravil svoje delo, sem prišel na volišče, da izpolnim volilno dolžnost. In kaj doživim? Nekdo je že volil namesto mene... in še za vlado povrh!«

Kljun na pravem mestu

y. N. Pariz, decembra

Tole zgodbo čitam v »Journalu«:

Ondan je neka bogata gospa poslala po svincarja, da ji popravi kopalno kad. Ko je rokodelc prišel, je poklicala sobarico in ji naročila na glas, da jo je moral svincar slišati, da naj pozaklene vse stvari, ki imajo kakšno vrednost. Možak se je obrnil k vajencu, mu izročil svojo ženo uro in mu rekel, takisto na glas:

»Ná, nesi to k meni domov! Kaže, da so v hiši tatovi.«

Budimpešta se prekrsti

u. W. Budimpešta, decembra

Madžari se resno ukvarjajo z mislijo, da prekrstijo svojo prestolnico: imenovali jo bodo kar na kratko Budo, »pešto« mislijo pa vreči v staro šaro, češ da ni čisto-krvna Madžarka.

Ta prekrstitev ni prva te vrste. An kara se je stoletja in stoletja imenovala Angora; šele Kemal ji je dal pravo turško ime. Petrograd se je več ko dve sto let imenoval St. Petersburg; šele v svetovni vojni so mu dali slovanško ime... za tri leta; potlej je postal Lenjingrad in hkratu prenehal biti prestolnica. Norveška prestolnica Oslo se je pa do l. 1925 imenovala Kristijanija.

Usodno cepivo

Neguševo vojaki menda nič kaj ne obrajtao zdravnikov ne zdravil. Posebno cepjenja se boje; če le zagledajo zdravnika s kakšnim orodjem v roki, jo jadrno ucvro.

Neki zdravnik je vprašal takegale bosonogega vojščaka, zakaj ima tak svet strah pred cepljenjem. Črnc mu je odkrito povedal: neki

njegov tovariš je umrl dva dni potem, ko mu je belec vbrizgnil strup pod kožo.

»Ni mogoče!« je osupnil zdravnik. »Kaj je mar zbolel?«
»Tisto ne,« je odkimal vrli vojščak. »Padel je z drevesa in se pri priči ubil.« (v. N.)

Tudi živali se smeje

y. N. Newyork, novembra

Ali je res, da se zn.: samo človek smeje?

Ni res, pravi ravnatelj newyorškega muzeja. Mož je dolgo študiral vse mogoče živali in trdi, da se znajo na svoj način prav tako smejeti ko ljudje.

Razlika bo le ta, da se mi ljudje smejemo drug drugemu, živali se pa smejejo — prosim, tako pravi newyorški muzejski strokovnjak, ne mi — živali se pa torej smejejo... nam. Žaljivo za nas, krone stvarstva, se vam ne zdi?

Ravnateljeva žena in najemnik

x. I. Budimpešta, novembra

Ravnatelj neke tukajšnje delniške družbe je zalotil svojo ženo, da ima razmerje z njegovim najemnikom. Seveda je koj vložil tožbo za ločitev; da bi se pa proces predolgo ne zavlekel, je sam prevzel krivdo. Tudi se je obvezal, da bo svoji ločeni ženi plačeval po 150 pengov (1500 Din) na mesec, in sicer še dve leti potem, ko bi se žena morda v drugo poročila.

Pred sodniki je šlo vse po sreči. Toda že nekaj tednov po ločitvi se je ravnatelj v drugo obrnil do sodišča, to pot s prošnjo, da naj ga odveže plačevanja vzdrževalnine, češ da njegova žena zdaj kar javno hodi z onim najemnikom in torej pač ni vredna, da bi jo podpiral.

Sodišče je tožnika zavrnilo. Razsodbo je utemeljilo s tem, da je tožnik še kot zakonski mož vedel, kaj počne njegova žena, in ni proti temu ugovarjal; zato tudi zdaj nima pravice pritoževati se proti njej. Vrhu tega se je bil najemnik medtem že z njo poročil in ji mora prejšnji mož še dve leti plačevati vzdrževalnino, saj se je sam tako obvezal.

Ali ne bi bile ženske neumne, če ne bi izrabile moške »velikodušnosti«?...

Zgodba iz Nemčije

y. R. Pariz, novembra

V »Marianni« beremo: Neki naš prijatelj se je te dni vrnil s potovanja po Nemčiji in nam je prinesel tole zgodbo iz Berlina:

Rdeča kapica je srečala v gozdu velikega hudobnega volka.

»Heil Hitler!« je pozdravila deklica.

Dobra roba se hvali sama,

zato Dr. OETKER-ju ni potrebna reklama!

»Heil Hitler!« je vljudno odzdravil volk. »Kam pa greš?«
»Svojo babico iščem,« je odgovorila Rdeča kapica.

»Ah,« je melanholično vzdihnil volk. »Kdo je pa ne?!«

Po novem mora namreč vsak Nemeč dokazati, da je čistokrvnen Arijec (nežid) najmanj tri rodove nazaj. Kdor ne dokaže, ga proglašajo za žida, tega se pa Nemci huje boje ko hudč križa.

400.000 poljubov po 50 par

x. I. Newyork, novembra

Dokaj nenavadno tožbo je vložila miss Jane Morrisova proti svojemu bivšemu zaročencu. Ker jo je zapustil, ga toži namreč za odškodnino: za vsak poljub, ki ga ji je dal v času, ko sta bila zaročena, terja 1 cent (približno pol dinarja) odškodnine; vseh poljubov je bilo pa — tako je izračunala — 400 tisoč!

Sodnik je osleparjeni zaročenki ustregel in ji prisodil 4000 dolarjev odškodnine: toliko namreč zneso 400.000 poljubov po 1 cent...

V znamenju Marta

v. N. Berlin, decembra

Najznamenitejša berlinska promenada je bila »Unter den Linden« — »Pod lipami«. Te promenade zdaj ni več...

To se pravi, promenada je še in tudi prekrstili je še niso — samo »pod lipami« ni več. Vse lipe so namreč posekali. Zakaj? Ker ovirajo vojaške parade in defileje...

Starodavne miroljubne lipe so morale v pokoj, da bo laže ženketalo orožje in zvončkijale ostroge.

Davčna zgodba... iz Mandžurije

y. R. Pariz, novembra

Potniki, ki prihajajo iz nove mandžurske države, vedo povedati o vseh mogočih doživljajih, slikovitih, pa tudi drugačnih. Vsi pa hvalijo Japonce, češ da so v upravo države zanesli velik red in... vljudnost.

Uradništvo je bilo pod kitajsko upravo vse prej ko vljudno in postrežljivo. Posebno so se stranke pritoževale zoper davčne uradnike; njihova neotesanost je postala že kar prislovična. Najbolj nevljudno je bilo osebje v uradih za sprejemanje pritožb in reklamacij. V vseh teh uradih je dal novi generalni ravnatelj nabiti tablice z napisom:

»Prepovedano je pljuvati na stranke!«

Vprašanje je le, ali se bodo uradniki ravnali po tej prepovedi. (Marianne)

Prav po angleško!

z. K. London, novembra

Neki angleški časopis si je zadal nalogo, dognati, ali imajo njegovi bralec kaj trden značaj. Priredil je natečaj z vprašanjem: »Za koliko bi šli in koga okradli?... Ubili?... Preživeli deset let na samotnem otoku?... Peš odšli v Indijo? itd.« Med temi nenavadnimi dejanji je neko posebno značilno za Angleža: »Za koliko bi obsedeli, kadar bi godba zaigrala kraljevsko himno?«

Odgovorilo je več tisoč bralcev. Mnogo med njimi bi jih bilo pripravljeno za lep denar koga okraditi, tudi ubiti, če bi bila nagrada kaj prida (vsaj na jeziku; to moramo v njihovo obrambo že pripomniti. Zakaj od besed do dejanj je velik korak). Toda niti enega ni bilo med temi tisoči, ki bi bil voljan obsedeti med sviranjem angleške himne — niti za milijon funtov ne!

Naj nam bo spet dovoljen isti pomislek: od besed do dejanj je velik korak. In milijon funtov je hudo velik denar, tudi za patriotskega Angleža...

Hitler in Goering

z. N. Berlin, decembra

Kakor Američani in Angleži imajo tudi Nemci svoj leksikon znamenitih ljudi nemške narodnosti. Letošnja izdaja prvič omenja med drugimi velikimi imeni tudi Hitlerja in Goeringa.

Zanimivo: Hitlerjev življenjepis je v tem leksikonu opravljen v 9 vrsticah, Goeringu jih je pa posvečenih nič manj ko 46. t. j. petkrat toliko kakor Hitlerju, čeprav je le-ta führer Nemčije in kancelar in tudi sicer dosti pomembnejši od Goeringa. Evo, kaj se bere o Hitlerju:

»Adolf Hitler, roj. 20. aprila 1889 v Brunavu, je hodil v osnovno šolo in srednjo šolo. Da se izpopolni, je delal na stavbah. Vojak od leta 1914. do 1920. Vodja nemške narodno socialistične stranke. Poslanec rajstaga od l. 1933. Nemški kancelar od 30. januarja 1933. Führer in kancelar rajha od 2. avg. 1934.«

Potovanje z letalom ni nevarno

ž. O. London, decembra

Po uradni statistiki je potovanje z letali dosti manj nevarno kakor z drugimi vozili. Tako se je zadnja leta pripetila povprečno 1 nesreča na 2 in pol milijona milj poletov.

Lani se je od 135.000 potnikov, ki so se vozili z letali, smrtno ponesrečilo samo 9 ali 1 na približno pol milijona preletenih milj.

(»Time and Tide«)

IZPOLNJENA ŽELJA VSAKE ŽENE!

Naravno lepa, negovana, kakor je treba — večna želja vsake žene. Zdaj ima pravi pomoček — novo Elida Ideal-kremo! Njene vrline,

izboljšana kakovost požlahtnjen vonj povečana tuba popoln učinek

Ona se vleze takoj v kožo — odpravi, ker ima v sebi

„hamamelis virginica“

majhne poškodbe na polti,

nečistoto in velike kožne znojnice. Ona je idealna podlaga za puder — varuje pred prahom, vetrom in slabim vremenom — napravi polt medlo in enakomerno lepo.

NOVA

ELIDA IDEAL KREMA

BREZ MAŠČOBE

in ELIDA CITRON COLD CREAM za čiščenje in prehrano kože

Oglašujte v malem oglasniku!

Grof je skromno odmahnil z roko, toda Seretti ga ni pustil k besedi.

»Nikar ne ugovarjajte. Ves svet ve, da je tako. Izvolite kar z menoj!«

Obrnil se je k Ceciliji in vprašal:

»Saj dovoliš, draga, da peljem grofa v tvoj hudoar?«

Cecilija je nekam v zadregi dejala: »Prosim, prosim!« in se pridružila gospodoma, ko sta vstala in šla v njeno sobo. Tam je Seretti pokazal grofu česaln mizo:

»Oglejte si to prekrasno pohištvo iz sedemnajstega stoletja. Nedavno sem ga bil kupil na neki razprodaji. Kakšno prekrasno delo! Kakšna gosposka linija! Le pogledajte, najzlahtnejši les, ki si ga morete misliti, z ebenovino vloženo.«

Martin Seretti je sedel pred ogledalo in pričel stikati po predalčkih, da bi grofu pokazal, kako lepo so znotraj izdelani. Njegovi prsti so božali okove, med tem je pa mrmral: Najlepše pri vseh teh starinah je pa to, da človek včasih odkrije skriven predalček... in v takemle skrivnem predalčku prezanimive papirje. Prezanimivi so, včasih kar preveč izdajalski za njihove

lastnike. Nu, žene in ljubčki so že stoletja pod rušo, njim človek ne more več s takimi izdajalskimi papirji do živlega.«

Za Serettijevim hrbtom je vsa v strahu stiskala Cecilija grofu roko. V obupu se ji je spatil obraz in komaj slišno je grofu zašepetala v uho: »Najina pisma...«

Grof je razumel, njegova pisma so torej skrita nekje v tej mizici. Zdaj pa zdaj jih utegne prevarani soprog najti... Grof je že večkrat slišal, da je Seretti hudo ljubosumen in nagle jeze. Ali ni mar že sam nekoč pripovedoval, da bi ubil svojo ženo ko psa, če bi jo zasačil s kakšnim ljubčkom?

»Vraga, menda bom vendar že našel tisti predalček...« je smeje se dejal Seretti.

Strašne minute smrtnega strahu. Nenadoma je grof potrepljal Serettija po rami:

»Dovolite, da si sam ogledam to redkost. Neznansko mi je všeč!«

Seretti se mu je umaknil. Faremont se je delal, ko da bi z največjim zanimanjem občudoval mizico.

»Ali je na prodaj?«

»O, za vas žel!«

»Rad bi jo kupil. Za koliko bi jo dali?«

»Dvajset tisoč frankov je vredna med brati!«

»Hm, malo draga reč!«

»Ta cena, dragi grof, je samo za vas!«

Grof je segel po čekovno knjižico in napisal ček.

»Kar s seboj jo bom vzeli!«

»Zakaj ne! Moj sluga vam jo bo precej odnesel v avtomobil.«

Cecilija se je oddahnila. Ne-popisno srečna in hvaležna se je zazrla grofu v oči. On ji je pa z nežnostjo sokrivca stisnil roko.

*

Zdaj sta bila Seretti in njegova žena sama.

»Koliko si dal za ono mizico?« je Cecilija vprašala moža.

»Dva tisoč pet sto frankov... Dobra kupčija, ne?«

Zmagoslavno je pomahal s čenila:

kom in je smehljaje se pripom-

»Polovico dobiš za mešetarino, kakor po navadi.«

»Prav! Bojim se le, da ne bova tako kmalu spet staknila takšnega butca...«

»Ne bi rekel! Težje, se mi zdi, bova našla takole česalno mizico, ki bo imela vdelan kakšen skriven predalček.« (f. I.)*

Jesenska zakonska idila

Po madjarski sličici Aladarja Lászla

Gospa Velkavrhova (zelo resno): »Moj Bog, december je pred vrati... Spet bo leto pri kraju...«

Gospod Velkavrh (skrit za časnikom): »Da, da... Kmalu bo pri kraju.«

Zena: »Človek niti ne opazi, kako leta minevajo.«

Mož (še zmerom zatopljen v branje): »Da, da, človek niti ne opazi.«

Zena: »Dokler je človek mlad, živi kar tja v en dan in niti ne misli na bodočnost...«

Mož: »Tako je.«

Zena: »Kadar je človeku dvajset, trideset let, misli, da bo zmerom tako ostalo.«

Mož (odloži časnik): »Nekam otožnih misli si danes, draga moja... Zakaj neki?«

Zena: »Jesen je... listje odpada...«

Mož: »Sleherno jesen odpada...«

Zena: »Saj se ne goliijo samo drevesa... tudi tvoja glava...«

Mož (živčno): »Česa hočeš

prav za prav od mene? V miru berem časnik, na nič ne mislim, a nenadoma mi pa prideš s takimi pogrebnimi mislimi.«

Zena: »Saj to je ravno nesreča, da ničesar ne misliš. Ni ti mar let, ki minevajo...«

Mož: »Leta, ki minevajo? Kaj tako pšenično govoriš? Ali misliš pesnikovati?«

Zena (zaskrbljeno): »Ne to, temveč jeseni človek tako razločno čuti, da ni več dvajset let star.«

Mož (s poudarkom): »Nu, temu bi se pa lahko že zdavnaj privadila.«

Zena: »Ti se kar tako sprizajniš z usodo, Ludvik?«

Mož: »Zakaj sprašuješ danes tako nesmiselne stvari?«

Zena: »Ali nič ne misliš na bodočnost?«

Mož: »Pač, pač!«

Zena: »Pa mar kaj storiš zanj?«

Mož (ogorčeno): »Tvoje mrtvaške misli me bodo še iz uma spravile.«

Zena: »Človek se mora postaviti starosti po robu!«

Mož: »Ali mar kaj pomaga? Ali se je moreš ubraniti?« Zena (zmagoslavno): »Menda! Kupila sem si srčkan smučarski kostum — za deset let sem mlajša v njem!« (p. I)*

Dr. Josef Löbel

Za človeško življenje

Detektivski roman iz zgodovine medicine. — Prvi del: Sladkor

Tretje poglavje: Mlad moraš biti, da zmoraš velike stvari — in Amerika je mlada

Znanja sta imela dovolj, Macleod in Banting. Vedela sta, da je nedavno Steinhach na Dunaju, sicer na neki popolnoma drugačni žlezi z dvojno funkcijo, na moški zarodni žlezi, dokazal, da je moči eno funkcijo stopnjavati, če drugo izpodvežeš, v pravem pomenu besede — »izpodvežeš«. In takrat se jima je porodila misel: zakaj ne bi poskusila takisto podvezati trebušno slinavko? Podvezala sta izliv, ki scejja prebavni sok; kar je bilo zdaj zadržano, je prišlo na nič, ostanek se je pa lahko razsopiril.

Iz teorije v prakso

Banting je potemtakem operiral psa. Izpodvezal mu je izliv trebušne slinavke, počakal, da se je rana zacelila, in ohranil štirinogega pacienta dobro in obilno kakšna dva meseca. Potem mu je izrezal trebušno slinavko, pripravil iz nje ekstrakt in ga vbrizgnil sladkorno bolni živali. Izločanje sladkorja je pri priči prenehalo: žival se je vedla, tudi če si ji dal meso, kruha in mleka, prav tako ko vsaka zdrava žival njene vrste.

Maja 1921 je Banting z Macleodom in Bestom in s celim štabom torontskega fiziološkega zavoda prišel z delom; že 31. julija so lahko vbrizgnili prvo injekcijo človeku!

Bila je popolnoma uspešna, prav tako ko druga in tretja in četrta — in že prihodnje leto so kanadski raziskovalci prisluškujočemu svetu postregli s temeljnim in dokončnim znanstvenim poročilom!

Kakor da bi to včeraj bilo, se je doktor Weller še prav natanko spominjal, kakšen vtis je napravilo nanj to poročilo. Popoldne je dobil iz Berlina pismo profesorja Zuelzerja o razveseljivo novico, da je njegova odkritje zdaj vendarle že »skoraj« popolno. In zvečer si je bil doktor Weller vzel najnovejši medicinski časopis v posteljo s seboj, da bi ga pred spanjem še malo prelistal. Pogled mu je najprej obvisel na objavi torontskih raziskovalcev.

Vso noč ni takrat od samega razburjenja zatisnil očesa.

Precej drugo jutro je poslal Berlinčanu kablogram in se je o prvi priliki odpravil k Bantingu.

Čustva, ki jih je gojil zanj, niso bila kdo ve kaj dobrohotna. Kanadčan se mu je zdel nekakšen hudodelec, ropar, ki je obral ubogega evropskega učenjaka, čeprav se takšnega dejanja niti v sanjah ni zavedal. Toda ko je kasneje sedel v malem laboratoriju Bantingu nasproti in je mladi mož tako živo in neprisljano pripovedoval o svojem delu, o svojih ideji, o prvem obisku pri Macleodu, o telečjih zarodkih in o kostnicah in o operiranem psu, mu hoteč nočes ni mogel več zameriti; tolikšna razumnost, delavnost in tolikšen uspeh so ga kar opojili.

Metež v čakalnici

Še zdaj, ko je dr. Weller sedel v Pullmanovem vozu, ki ga je vse bolj in bolj odmikal Clevelandu in ga približeval Evropi, še zdaj, ko se je spomnil tiste ure in sljodega obraza mladega Bantinga, se mu je milo storilo. Tako razločno, da bi ga lahko prijel, je videl njegov obraz pred seboj in je slišal besede, ki je z njimi simpatični glas končal pripovedovanje:

»Ne morete si misliti, doc, kakšen metež je tedaj nastal,« je bil Banting dejal in oči so se mu iskrale. »Tolikšna množica bolnikov je rinila k nam, ko da bi bili dobili vstopnice za rokoborbo in še zastoj povrh. Nič drugega nam ni ostalo, kakor da jih presejemo: vse, ki so bili prišli, smo preiskali in kdor nam je bil prelahak, smo ga odpravili zgolj z dieto. Ves insulin, ki smo ga pridobivali — in takrat smo ga že precej, ker je naš kemik Best dognal način, da smo kemijsko isto dosegli kakor s podvezovanjem izliva — ves ta insulin smo torej pridržali samo za hudo bolne. Toda tudi teh je bilo na prebitek, dela pa zmerom čez glavo; bili so res lepi časi takrat! Kasneje je postalo resda strašno: vsak drugi naš pacient je bil simulant; še bolan ni bil, temveč kakšen čašniški fotograf ali poročevalec. In ko so mi potlej celo Nobelovo nagrado prisodili, je postalo kar neznosno. Nagrada sicer ni bila neznosna,« in ko je to dejal, se mu niso bleščale samo oči, temveč še vseh dva in trideset zob, »zato pa toliko bolj ti preteti banke in sprejemi, ki so bili vezani

obnjo... o kakšnem pametnem delu ni bilo ne duha ne sluha več! »Tedad smo jim kar vse zalučali v naročje. Izdelovanje insulina — ali kakor tu pravijo, iletina — je prevzela velika tovarna Eli Lilly v Indianopolu, patent in varstveno znamko smo prepustili univerzi in ta je potlej ustanovila poseben odbor, ki nadzira izdelovanje insulina po vsem svetu. In nam, bes ju plentaj, nam tehniška in denarna plat nista nič mar, vsa ropotija se nas nič ne tiče, in tako lahko vendar že delamo spet zase v miru.«

Tako je Banting pripovedoval svojo zgodbo. Toda mnogo jasneje od vse te dolge in podrobne istorije so doktorju Wellerju dopovedovale Bantingove oči, njegov smeh, njegove kretnje in vsa osebnost tega mladega Američana, zakaj in kako je odkril insulin. S tolikšnim veseljem do dela in s tako porcijo vihrave vneje je vsaka stvar že v naprej na pol dobljena!

Samo v Ameriki je to mogoče... Drugo polovico je prispevala Amerika s svojimi neomejenimi možnostmi.

Zakaj, kje na vsem svetu bi bilo sicer še kaj takega mogoče, kar se je tu zgodilo? Neznani mlad mož ti pride iz nekega kanadskega podeželskega gnezda in po glavi mu roji nekakšna ideja. O, prosim, kar pokaži, če je kaj prida. In če sam kaj veljaš! Telečjih zarodkov bi rad? Prosim, kar sezi po njih! Kostnice te tudi mikajo? Prosim, kar potrpi, jutri ti jih pošljemo v laboratorij!

Kje na vsem svetu se še kaj takega dogodi? V starem svetu prav gotovo nikjer. Ubogi nemški profesor — če bi bil hotel delati poskuse s kostnicami, bi bil moral odpotovati v Italijo in ostati tam kaj več mesecev. Kdo neki bi mu bil na tako šibko domnevo, pa čeprav je spoštovan in znanega imena, postregel z denarjem? Kdo bi mu dal dopust? Čas? Leta in leta se je vleko, preden je dobil nekaj klavnih konjev — in še ti so bili sestradani!

Ne, ne, moj dragi mladi Američan, tebi in Ameriki, vama je res lepše, si je mislil doktor Weller in zri skozi široko okno razglednega voza na široko bogato zemljo, ki se je podila mimo njega. Nikakor ni imel namena prikrajšati Bantingovo zaslug, če je tako mislil. Možak je bil marljiv, in znanja je imel dovolj in domišljije in domislekov tudi — pa še denar je znal najti, ki brez njega živ krst danes ta dan ne iznajde zdravlja. V starih deželah se upira sleherni novotariji na tisoče okostenelih izročil, v mladih deželah pa slehernik nestrpo čaka napredka in mu skuša utreti pot, kjer le more.

Nihče ni tega bolj čutil ko Charles Weller, saj je bil otrok obeh celin, obeh kultur. Na Bantingov uspeh ni mogel misliti, ne da bi hkratu pomnil profesorja Zuelzerja, in njegovi bolečini zaradi Nemčevega poraza je prizvajala

ponosna radost nad zmago Američanov.

Spomini na Nemca

Ta razdvojenost ga je zmerom obhajala, vseh dvajset let že. Toda sčasoma, saj je prirodno, je vse redkeje mislil na to, včasih po cele mesece ne. Čudno, zakaj mu le v poslednjih dneh prihaja zgodba o odkritju tolikokrat na um? Bržčas iz strahu pred bližajočim se obiskom pri Zuelzerju. Od svojega nemškega prijatelja že dolgo, že prav dolgo ni dobil nobene vesti — kakšnega ga bo le našel? Brez dvoma zagrenjenega starega moža, ki se zdi samemu sebi podlo oslep-parjen za sadove svojega življenjskega dela. Če si domišlja, da ga je usoda ukanila, ga bo Weller še kako razumel. Toda ali ni mar bliže domneva, da se bo čutil oslep-parjenega po ameriških raziskovalcih? Ti pošteni in plemeniti učenjaki, ki so pustili milijone v nemar, ki so svoje zdravilo, namesto da bi se sami z njim okoriščali, podarili človeštvu in živé od-tistihmal v kar največji tišini samo še znanosti? Hudobne in zamerljive besede o teh možeh iz ust svojega prijatelja bi Weller pač komaj požrl, ne da bi jih s poudarkom zavrnil. Prav to, da utegne priti do takega nesoglasja — zakaj, kje neki bo srečal nesrečnika, ki ne bi valil krivde za svojo nesrečo na druge? — prav to je bilo tisto, kar je dobremu »docu« kalilo veselje na potovanju.

Prava sreča, da se ni utegnil preveč ukvarjati s takimi mračnimi slutnjami. Že med vožnjo po morju so bolj in bolj zbledeli spričo zmerom novih dojmov, znanj in dogodkov. Zlasti pa takrat, ko so srečno prepluli morje in se izkrcali v toll pričakovani Evropi na francoskih tleh, se je veljalo kar z vsem srcem in z vso dušo predati doživljem. Na bodoča neprijetna srečanja zdaj pač ni kazalo misliti!

Prva postaja: Pariz

Niti dr. Weller niti njegova žena nista bila nikoli prej v Parizu. Z vnejo sta prihodnje jutro opravila predpisane krožne vožnje od znamenitosti do znamenitosti, in ves čas sta občutila osrečujočo zavest, da sta v središču najpopolnejše lepote, v žarišču okusa, miline in svetlobe.

Da se vozita hkratu tudi po središču dela, znanosti in raziskovanja, tega dr. Weller ni mogel svoji ženi kar tako neposredno pokazati. S prav posebnim poudarkom jo je pa opozoril na to, ko jo je vodil mimo Sorbonne, ob znamenitih klinikah in Pasteurjevem zavodu, mimo te »Meke za biologije«. In kakor bi mu bilo sojeno, da bi moral povsod, kjerkoli se je ustavil, spreiti zvezo z zgodovino sladkorne bolezni, je pripovedoval o skrivnostnem zapečatenem pisanju, ki ga je bil fiziolog profesor Gley že leta 1905. izročil Biološkemu društvu. Takoj po odkritju insulina so to pisanje na učenjakovo željo

odpril in na splošno začudenje našli v njem precej natanko popisano teorijo o insulinu.

V rojstnem kraju Wellerjeve žene

Samo po sebi se razume, da so postali stiki z zgodovino sladkorne bolezni še tesnejši, ko sta prišla popotnika potlej v Strasbourg. Mrs. Wellerjeva je bila tu doma, za njenega moža je bilo pa to mesto tisti kraj, ki je dočel pot njegovega zdravniškemu in človeškemu žitju. Pri vsakem koraku sta zakonca srečala pomembne sence iz minilnih dni. Obiskala sta Nanyunov mali »gradic« in seveda tudi Minkowskega laboratorij. In ko sta stala na pokopališču ob grobih staršev gospe Wellerjeve, se je porodil zdravniku občutek skoraj grozljive zveznosti: ali ni bilo mar skrivnostno, da je mož, ki je tu pokopan, umrl za sladkorno boleznijo, da je bil sploh prvi človek, ki je ob njegovi smrtni postelji kasnejši specialist za diabetes prvič dejanski stopil v medicino, in da se je — kakor bi hotela usoda ustvariti še osebno tega zveznost — poročil s hčerko tega diabetika? Povrh pa se mu tistikrat še sanjalo ni o tej čudni povezanosti!

Čustvena ubranost, v katero je Strasbourg ovil zakonca, ju je šele minila, ko sta prišla v Berlin. To ni kraj za take reči! Zlasti za zdravnikovo ženo ne, čeprav je tudi sicer živela v velemestu; čeprav je bila v Newyorku domača in je pravkar prišla iz Pariza, je bil zanj šele Berlin pravo svetovno mesto.

Mrs. Wellerjeva je bila popolnoma in kar najprijetneje zaposlena v vseh tistih urah, ko je njen mož stikal po klinikah, po laboratorijih ali po razstaviščih najmodernejših medicinskih aparatov. Po nobeni ceni se mu ni posvečilo pregovoriti žene, da bi ga tudi tjakaj spremlila. Take stvari ji nikakor niso pri srcu, je odločno izjavila Mrs. Wellerjeva; edino, kar bi jo utegnulo mikati, bi bila morda kakšna tovarna za insulin. Zakaj že leta in leta ji je to zdravilo nenehoma v ušesih, njegova teorija in njegovi odkritelji; a še v sanjah si ne more misliti, kako in kje ga prav za prav izdelujejo.

Dr. Weller se je moral smejeti. Iz Amerike prihajata, kjer stoji velika tovarna Eli Lilly & Co., ne samo prva, temveč tudi najbrže največja izdelovalnica insulina na svetu — zdaj naj si pa ogledata takšno tovarno v Berlinu? Toda njegova žena je menila, da v Indianapolis itak ne bo nikoli prišla, tu sta pa že; zato je doktor naprosil nekega člana nadzornega odbora za izdelovanje insulina, naj mu da priporočila za obisk Schering-Kahlbaumove delniške družbe.

Sprejem v Berlinu

Tam so ju preljubeznivo sprejeli. Že vratar se jima je na vse pretega klanjal — sporočili so mu bili seveda, da pride obisk iz Amerike — in jima dodelil boya, da bo gospodo spremlil k propagandnemu šefu.

Čez več dvorišč, mimo škripajočih paternostrov* in ropotajočih tovornih dvigal, kraj odprtih vrat, ki so skoznje uhajale tu najslajše vonjave Arabije, tam neznošen smrad te dežele, sta prišla do enonadstropnega poslopja, na oko naistarejšega med vsemi.

Po vsej dolžini sta prehodila pritični hodnik, obdan z obeh strani s steklenimi stenami, za katerimi si videl moške in dekleta, zvečine dekleta, za pisalniki in pri pisalnih strojih.

»To je bržčas glavna pisarna,« je vprašal Weller paža, ki jima je kazal pot.

»O ne, ta je tam prek!« je odgovoril deček in pokazal nekam v daljavo. »Tukaj je samo,« je dostojanstveno pripomnil, »literarna pisarna, in sicer za naše kraje. Za tujino imamo drugo pisarno.«

Obisk v veletovarni

Mrs. Wellerjeva se ni malo čudila, da plačuje lekarska tovarna tolikšne ogromne čete uradnikov samo za slovstveno propagando; takrat se ji je prvič posvetilo, koliko dela tiči v razpošiljanju poštinih zavrtkov in pisem, ki jih dobiva njen mož v obliki reklamnih letakov in prospektov in ki jih ona sama na tucate pomeče v koš.

Med ogledovanjem se je še večkrat čudila. Takrat na primer, ko so si hoteli skrajšati pot in so krenili skozi pravcato tiskarno ali skozí ogromno izpirališče za steklenice ali po velikanski lopí, ki je rabila samo za zavijanje, ali skozí kakšen drugi obrat, določen samo za bog si ga vedi kakšne pomožne svrhe, obsežen pa tako, da bi lahko udobno postavila vanj celo srednjeveliko samostojno tovarno. Že sam raziskovalni zavod podjetja je bil svet zase. Načeloval mu je neki profesor — dr. Weller se je spomnil, da je njegovo ime po-

gosto bral v medicinskih strokovnih časopisih — ki ju je vodil po knjižnici in po predavalnici, v kateri je pričala s skrivnostnimi obrabci popisana tabela, da se vršijo tu prava predavanja. Potlej je profesor prepustil obiskovalca načelniku bakteriološkega oddelka raziskovalnega zavoda, privatnemu docentu na univerzi.

Čeprav bi bil »doc« neznanstvo rad poslušal pojasnila tega učenjaka ob podobah in filmih, se je moral iz obzirnosti do svoje žene, da bi se preveč ne dolgočasila in se prezgodaj ne utrudila, odreči temu užitku. Zadovoljil se je s tem, da je hlastno odhitel mimo drobnogledov in samo bežno pokukal v mnogostevilne sobe z valiči, v kuhinje za hranila in laboratorije, v katerih so gojili bakterije.

Ženske se ne nãdušujc je za znanost

Pokazalo se je namreč, da je nekam težko navdušiti žensko za naprave, ki služijo izključno »nanosti, ne pa fabrikaciji. V kemijskem oddelku na primer, ki je bil spet podrejen nekemu docentu, drugemu seveda, je korakala Mrs. Wellerjeva vneumno skozi dvorane polne retort, steklenih prežigalnih cevi, steklenic, lijakov in cevi; pojasnil o sintezi in izolaciji ji še mar ni bilo, je bel in rjav praški so jo zanimali, ker so bili čudno potreseni po igralnih kvartah.

Mnogo zabavnejša se je zdelo Mrs. Wellerjevi biološka postaja. Sprva se je čudila sama sebi, da ji ni nič storilo, ko je stala v prostoru, kjer domuje pet tisoč podgan. Sicer so bile resda čedno, po tri ali po štiri, zaprte v pločevinastih kletkah, razvrščenih v neskončnih dolgih vrstah druga ob drugi in druga vrh druge; udobna so bila njihova stanovališča, da se je tudi njihov značaj udomačil. Kakopak! Saj so jim stregli skrbno, ko le kaj, saj so zanje uredili celo posebne hladilnike za poletje in pečice za zimo.

Tik podganjih staj so bili hlevi za stoline kunce; le-tem je bilo v tem oddelku namenjeno posebno važno poslanstvo. Saj so bili tu v pravem pomenu besede poskusni kunci, ki so na njih vsak nov »tovor« insulina preskušali, standardizirali in izmerili.

Samo tenke duri so jih ločile od smrtnih sovražnikov, psov, ki so došle goste pozdravili z oglušnim čim laježem in se lačni senzacije zagnali v mreže kletk, v katerih so bili zaprti kakšni dragoceni eksotični eksemplarji v menažeriji. V primeri s hrupom v tem prostoru, je bilo v naslednjem prostoru skoraj tiho. Zakaj tu so prebivale opice, ki jim je bilo bržčas malo mar ameriških obiskovalcev. Samo ena izmed njih je postala nemirna, da, skoraj neprijazna: biolog, domačin tega oddelka, je pripovedoval, da je sklenila ta opica čudaško prijateljstvo z neko belo — podgano, ki ji je bila družica v kletki. Kakor hitro se jima je pridružil kakšen tujec, se je opica zmerom bala, da prihaja izdajalec, ki ji bo ukradel prijateljico.

Kako se izdeluje insulin

Prav nerada se je Mrs. Wellerjeva ločila od čudaške dvojice; toda moralo je biti, zakaj šele zdaj je prišlo glavno na vrsto: izdelovanje insulina.

Pravkar so prestopili prag neke lesenjake z velikimi čebri, polnimi neočejene surovega mesa, prav mastnega, kakor je gospa dr. Wellerjeva presodila z gospodinjskim očesom, in nič kaj prida. To so bile »Sietsche«, sveže trebušne slinovke, ki jih je vdova Huwe še zmerom dan za dnem pošiljala iz klavnice.

V prihodnji številki

bo konec 1. dela (Sladkorna bolezen) in začnemo obnemem že 2. del:

Sifilida in paraliza

Drugi del je še mnogo zanimivejši od prvega; saj se pleto dogodki okoli bolezni, ki velja že od pamtikeva za eno izmed najstrašotnejših šib božjih, kar jih pozna človeštvo; okoli bolezni, ki je šele prav v zadnjem času našla svojega krotitelja. Mimo nas stopajo ko prividi iz strašnih sanj podobe velikih ljudi, ki so zaradi te zahrbtne morilke končali v blaznici; Nietzsche, slavni nemški filozof, nič manj slavni francoski romanopisec Maupassant itd. itd. Vmes se pa razvija povest moža, ki bi bil prav tako končal kot žalostna razvalina v umobolnici... da je živel le deset let prej.

Opozarjamo zlasti naše nove naročnike, da je 2. del, t. j. »Sifilida in paraliza«,

popolnoma samostojna zdravni ka povest,

docela neodvisna od 1. dela. Zato jo lahko začne brati tudi tisti, ki 1. dela morda niso čitali.

Ta junak — Krištof Kolumb

ki je odkril Ameriko in se s tem proslavil za vse veke, je potreboval za svojo pot celih sto dni. Pomislite, od Spanije do Amerike sto dni! Seveda se ni vozil na »Normandiji«, ne na »Evropi« ne na »Queen Maryji«; vozil se je z navadno jadrnico, ki je pa takrat veljala za višek ladjeledniške tehnike.

Medtem ko je potreboval Kolumb od Spanije do Amerike sto dni, zmoremo danes isto razdaljo v bore starih dneh in pol. V sto dneh pa lahko obplovemo vso zemeljsko oblo in se zraven tega še ustavimo po par dni v Parizu, na Rivieri, v Aleksandriji, Newyorku in kjerkoli Vam se srce poželi.

Ali ni velika razdalja od nekoč do danes?

Izredno velika! Tudi Vi se morate prilagoditi novim razmeram, v katerih živimo. Danes, v dobi radia, telefona, brzojave, avtomobila, letala in modernega tiska morate sami priznati, da boste marsikatero stvar mnogo hitreje, bolje in ceneje kupili z oglasi v časopisju. Pocenil boste pa zmerom kupovali in dobro prodajali z malimi oglasi v »Družinskem tedniku«.

Svet je postal majhen. A vendar se ljudje danes mnogo težje seznanjajo in spoznavajo ko prej. Tudi tu Vam bo pomagal mali oglasnik »Družinskega tednika«. Po njem lahko sklenete dobro znanje in se srečno oženite.

Ne obotavljajte se, temveč poskusite! Naše cene so zmerne in času primerne.

Cene malih oglasov na 8. strani.

* Paternoster = neprestano se vrtečo dvigalo.

Vse pravice slovenskega prevoda pridržane. Ponatis tudi v izvirku prepovedan.

SEQUOIA

Napisala
BEATRICE FABER

po filmu
Metro-Goldwyn-Mayerja

priljubljen po romanu „Malibu“ pisatelja V. J. Hoyta

12. poglavje

PRAVICA PRAGOZDA

Bergman se je z vso silo otepal Gata, zakaj vedel je, da mu gre za življenje. Kakor brez uma je tolkel okrog sebe, zdajci je pa s svojimi železnimi rokami objel pumo in jo z vso silo prižel nase.

Toda njegova premoč je bila samo bežna. Gato se mu je izvil in skočil nanj. S šapo je zagrabil Bergmana za vrat. Svoje ostre kremplje mu je zasadi v kožo in ga opraskal do krvi. Samo malo globlje da bi se bili kremplji zadrli, pa bi bilo po Bergmanu.

Bergman je slišal sam svoje hropenje. Zdelo se mu je, kakor da hrope nekdo drug zraven njega, ne on sam. Zdajci je spet pobesnel in odrinil Gata od sebe.

Gato je bil odletel ko žoga in tisti hip je Bergman izrazil in jo jadrno odkuril. Ko se je Gato pobral, je stekel hitrih nog za njim.

Malibujev sovražnik je bil že čisto blizu reke, tedaj se je pa nenadoma spotaknil in padel. Ves izčrpan se je ozrl in opazil, da mu je Gato za petami. V smrtnem strahu je pobral kosti svojega ro-

Bergmanu se je spaci obraz, ko je zdajci zagledal Malibuja, ki se mu je s sklonjeno glavo približeval. Mahoma ga je naskočil; nasadil je Bergmana na svoje robove in ga pognal po strmem bregu.

Bergman se je kotlil po strmini v prepad, spotoma je priletel še na ostro skalo, od ondod je pa zdrknil v globoko reko in izginil.

Malibu je napeto gledal v vodo in čakal tako dolgo, da so se vodni mehurčki umirili in se Bergman ni več prikazal.

Nekaj tednov kasneje sta se vozila Toni in Sangsu po gozdu, ki je bil odet v belo snežno obleko.

Nenadoma je Toni pritegnila uzde, zakaj zaslišala je dragi glas, ki jo je klical:

»Halo,« je odgovorila Aldenu.
»Prav vas iščem,« je dejal Alden in oči so se mu zasvetile. »Vi ste tista, ki jo iščem, odkar sem na svetu.« Pokazal je na neko oddaljeno točko in dodal: »Presenečenje imam za vas!«

»Kakšno?« je vprašala Toni in se živahno ozrla v smer kažečega prsta.

Negujte svoje noge

Največji napor pri Vašem vsakdanjem opravilu morajo prenašati Vaše noge.

Zdrave noge so pogoj za uspešno delo. Ne zanemarite svojih nog, da boste tudi v pozni starosti lahko hodili brez palice.

Posvetite jim vsaj toliko pažnje kot ostalim delom telesa.

Obljučite našo pedikuro

V posebej za to pripravljene kopele Vam osvežimo noge.

Odstranimo brez bolečin kurja očesa in debelo kožo.

Postrizemo Vam zarastle nohte.

Pedikiranje stane Din 6.—

Proti utrujenosti in za boljše cirkulacijo krvi Vam priporočamo strokovnjsko masiranje nog.

Masaža nog stane Din 4.—

Posetite nas, prepričajte se sami!

Ljubljana, Selenburgova 7

Prav v tistem trenutku je nad njima letela jata divjih gosi. Toni se je ogledala navzgor in dejala: »Glej, Bob! Ali si že kdaj videl kaj tako lepega?«

»Še nikoli!« je odgovoril Alden in zrl ljubki deklici v obraz.

Toni je opazila, kam meri, in se je hudomušno nasmehnila.

»Smešno, goske sem mislila!«

»Jaz pa ne,« se je odrezal Alden in jo prisrčno objel in poljubil.

Kar nehati ni mogel.

Bržčas sta zaljubljenca mislila, da sta brez prič; toda visoko s pečine ju je gledal Malibu, kraj njega je pa ležal Gato. Živali sta se spogledali. Malibu je dvignil glavo, Gato je pa stresel svojo grivo. Zdajci se je jelenov smrček dotaknil Gatovega gobca. Nežno sta se ljubkovala, toda kmalu sta se spametovala. Zdelo se jima je zanimivejše, da se naslajata nad Tonino in Bobovo srečo...

Konec

Kini prinašajo

KINO SLOGA

Ljubljanski dvor Telefon 2730

Premiera največje filmske burke

BOGOVI SE ZABAVAJO

Amphitruon

Willy Fritsch, Käthe Gold, Paul Kemp, Adele Sandrock

SOKOLSKI DOM ŠIŠKA

telefon 33-87

Zaradi sokolskih slavnosti je kino do sobote dne 7. XII. zaprt.

V soboto dne 7. t. m. ob 19. in 21. uri

CIGAN BARON

v glavnih vlogah Adolf Wohlbrück in Hansi Knoteck

Na vseh prostorih znižane cene, in sicer 3'50, 4'50, 5'50, 6'50, balkon 8.— Din.

KINO MOSTE

predvaja v soboto 7. t. m. ob 20. uri, v nedeljo 8. t. m. ob 18. in 20. uri in v ponedeljek 9. t. m. ob 20. uri opereto

»TAKO SE JE KONČALA LJUBEZEN«

Paula Wesselly in Willy Forst in

»DON QUICHOTTE«

Fjodor Šaljapin

Zurnal in glasbena predgra.

Cene običajne.

KINO RADIO, JESENICE

tel. št. 10

predvaja v petek dne 6. dec. t. l. ob 8. uri zvečer, v soboto dne 7. dec. ob 8. uri zvečer in v nedeljo dne 8. dec. ob 3. uri pop. in 8. uri zvečer lep ljubavni vefilm

»OBDOJENI K LJUBEZNI«

V glavnih vlogah Norma Shearer in Fredric March.

Dodatki: barvana Happy Harmonija »Vitez Kalikos« in Paramountov tednik

KINO TALIJIA KRANJ

7. t. m. ob 20.30 uri in 8. t. m. ob 16., 18. in 20.30 uri

»PLES V SAVOJU«

Gitta Alpar — Hans Jaray

Banka Baruch

11. Rue Auber. PARIS (9e)

Odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršni vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64. Bruxelles; Holandija: št. 1458-66. Ded. Dienst; Francija št. 1117-94, Paris; Luxemburg: št. 5967. Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

Dragi naročniki! Te dni ste dobili položnice. Poravnajte Vas dolg! Večina ima za plačat do konca leta Din 20.—

Križarji

Po Paramountovem vefilmu

napisal Harold Lamb

(Gl. št. 44-47)

Peto poglavje

Prihodnji dan je jezdit Rihard na čelu svoje vojske proti pristanišču. Ob njegovi levici je jezdit Blondel. Marsejske ulice so bile polne vojakov in radovednega občinstva, ki je navdušeno pozdravljalo vojske. Rihard je bil razigran. Jezdit je pod nizkimi balkoni hiš in se šalil z lepoticami, ki so metale rože nanj. Nenadoma je pa njegovo oko obstalo na neki deklici, ljubezni in prikupni. Toda dekletov pogled je bil srep in mrzel ko led.

Rihard je ustavljal konja in vprašal lepoticico na balkonu:

»Ali se angelček ne bo nasmehnil?«

»Vragu na ljubo že ne!« je hladno zvenel odgovor.

Kralj se je nasmehnil.

»Tudi križarja nočeš pozdraviti?«

»Riharda ne maram!«

»Torej me poznaš? Kdo si pa?«

»Tebi nič mar, Rihard. Pojdi svojo pot!«

»Kakor želite!« je dejal in se galantno priklonil.

Kmalu po tem srečanju se je Rihard zresnil. Nič več ga niso zanimale lepe deklice na balkonih in na ulici, nič ga ni navduševalo klicanje množice. Rihard se je bil na prvi pogled zaljubil! Prekrasna ne-

Sancho je vztrepetal, zakaj mislil je, da mu dekle ni všeč. Bal se je, da bi je Rihard ne pustil na čelu.

»Včeraj sva se o vsem pogovorila!« je hitel pripovedovati Sancho. »Ona je, ti imaš pa govedo in žito!«

»Hočem, da se vkrcata moja žena na ladjo!«

»Ko je pa tako trmasta!«

»Pripeljite jo na ladjo... na ladjo za ženske, sicer bom, ko se vrnem, spremenil tvojo zemljo v prah in pepel!«

Ko je Rihard odšel, je pričel Sancho milo prositi:

»Berengaria, ali si slišala? Vidiš, kaj bo storil? Na ladjo moraš!«

»Nikoli, oče!«

»Moraš se žrtvovati... ne zaradi mene... Križarska vojna zahteva to o' tebe!«

In poslušna Berengaria se je žrtvovala. To je bila njena druga, čeprav še ne največja žrtev.

Uro kasneje je zaprosil kapitan ladje kneginjo Alico, da ga sprejme.

Lepa Alica, sestra francoskega kralja, je tudi šla v Sveto deželo.

Blondel je imel prav, ko je Rihardu dejal, da se te ženske ne bo odkrižal. Bila je ženska tiste vrste, ki svojega plena ne izpusti iz rok. Na ladji je bila zasedla kraljevske sobane in kovala načrte, kako bo pridobila Riharda na svojo stran.

Angleži se odpravljajo iz Marseilla

znanka ga je očarala. Ni mu šla iz uma.

»Prekrasen otrok!« je vzdihnil Rihard.

»Pa še kakšen!« mu je pritrdil Blondel.

»Ko bi le vedel, čigava je!«

Blondel je malomarno dejal:

»Vaša... Berengaria... vaša žena je!«

Rihardu se je kar črno storilo pred očmi in toliko da ni padel s konja.

»Moja žena?«

»Da, Berengaria Navarrska! No-coj ste se z njo poročili!«

»In to mi šele zdaj poveš?«

»Prej me niste vprašali!«

Rihard je ostrmel. Zdajci je pa obrnil konja, ga neusmiljeno ošvrnil in zdriljal nazaj. Blondel mu je sledil za petami in ga rotil:

»Zdaj vendar ne smete nazaj! Ladje čakajo. Kralj Filip Francoski je že zdavnaj pripravljen za odhod.«

Toda Rihard ga ni poslušal. Ustavil je konja šele takrat, ko je bil prijezdil do balkona, kjer je še zmerom stala Berengaria. Spet se ji je nasmehnil.

»Tu v prahu leži pred tvojimi nogami, ubogi vrag!«

Berengaria je pogledala konja in opazila, da ima nogo povezano z njenim pajčolanom.

»Tako kakor moj pajčolan!« je ogorčeno vzkljknila.

»Zakaj ste tako ohol? Ali vas mar draži duh po žveplu? Glejte, moj konj je ranjen, pa...«

»Tudi jaz sem ranjena!«

Bengaria je hladno pogledala svojega moža.

»Šele zdaj vidim, da imaš dve oči...« se je rogal Rihard. »Ali sta pa mar zvezdici?«

Rihard se je vzpel na balkonsko ograjo in jo preskočil. Tedaj je stekla Berengaria proti vratom.

»Stoj!« je velel Rihard.

Berengaria se je obrnila.

»Tu niste na Angleškem, tu so vaše zapovedi jalove!«

»Jaz sem Rihard, in Rihard povsod ukazuje!«

Princesa je stekla v sobo, a Rihard za njo. Ustavil se je šele pred nekimi zaklenjenimi vrati. Za temi vrati je bila izginila Berengaria. Rihard je pričel s pestmi točiti po vratih, toda nič ni pomagalo. Nenadoma je prišel v sobo Sancho.

»Ali je to moja žena?«

»Ne zamerite mi, da vas vznemirjam,« se je oproščal kapitan ženske ladje, »toda vkrcala se je še neka druga princesa, in moram kraljevske sobane izprazniti zanj!«

Princesa Alica je vstala.

»Bržčas ste se zmotili!« je ponosno dejala, »zakaj v kraljevskih kabinah stanujem jaz!«

»Vem, lady, toda... ona druga lady...«

Medtem je že Berengaria stopila v kabino. Oblečena je bila prav preprosto, toda na moč okusno. Videti ji je bilo, da je zelo utrujena. Spremljali sta jo dve služkinji.

Alica je stisnila svoje temne oči.

»Alica sem, zaročenka kralja Riharda! Vi pa...?«

Berengaria se je zagledala na obalo, kakor bi hotela reči, da jo stresa strah od spomina na snočnji večer.

»Rihardova žena sem!« je mirno dejala.

Med kletvami in grožnjami je Alica odšla iz kabine. In Berengaria je s težkim srcem zasedla mesto, ki ji je kot ženi angleškega kralja po vsej pravici šlo.

6. poglavje

Po mučnem in dolgem potovanju so prišli križarji pred mesto Aker, saracensko trdnjavo blizu Jeruzalema. Domačim vojščakom je načeloval sam sultan Jusuf al Saladin, ki se je ponašal za zvanečim vzdevkom »Osvojevalec«.

Križarji so zahtevali od njega, da se preda, toda Saraceni so jim odgovorili z orožjem. Križarski posredovalec se je mrtev zgrudil, zadet s saracensko puščico.

Saraceni so svetovali krščanskim vojskam, naj se vrnejo domov, toda krščanski kralji so jim odgovorili, da se ne vrnejo prej v domovino, dokler ne bodo osvobodili Kristusovega groba.

Obe vojski sta bili na moč razdraženi. Vsak trenutek je bilo pričakovati, da se bo boj začel.

Berengaria in Rihard nista stanovala skupaj. Ona je ostala v ženskem taborišču, v razkošnem kraljevskem šotoru, Rihard, vojščak od nog do glave, je bil pa neprestano med svojimi vojaki.

Nekega večera, ko je Berengaria kakor po navadi želela svoji dvorjanki lahko noč, je ponovil njen

»Nadaljevanje na 7. strani

Bržčas sta zaljubljenca mislila, da sta brez prič; toda visoko s pečine sta ju gledala Malibu in Gato.

stava in stekel s poslednjimi močmi dalje.

Toda ko je pritekel že prav do reke, ga je Gato dohitel in nepričakovano napadel. Prevrgel ga je in se zagrizel v Bergmanovo pleča. Človek in žival sta se borila na življenje in smrt. Kotalila sta se čedalje bliže strmega brega. Globoko spodaj je tekla reka.

Ped za pedjo sta se bližala prepadu. Bergmanov obraz se je spacičil, toda Gato je izprevidel, da ga hoče ta človek po vsaki ceni uničiti. Tolkel je s šapami in grizel z ostrimi zobmi.

Bergmanu so se izbuljile oči, ko je videl, da meri lev na njegov vrat. Ves obupan je tedaj napel poslednje moči. Z nadčloveško silo je skušal leva zagrabiti za vrat. Naposled se mu je posrečilo. Zaprl je oči in stisnil... Nenadoma je silovito odrinil zver od sebe.

To je bil usodni trenutek, edini trenutek, ki bi bil Bergmanu lahko rešil življenje.

Z obema nogama je tedaj brcnil Gata, da se je prekopicnil po strmem bregu v globoko reko.

Bergman je bil rešen, Gatu se pa tudi ni nič pripetilo. Štrbunknil je v reko in jo mirno preplaval, ko da se ni nič zgodilo.

Bergman je bil ves izčrpan in po vsem životu opraskan do krvi; truden je bil pa tako, da bi bil najrajši zaspal za zmerom. Šele zdaj so mu odpovedali živci. Od glave do nog ga je zvil strašen drget, ko se je spomnil, kakšna strašna smrt je bila prežala nanj.

Malibu, ki se je bil odpočil v medvedji jami in si osvežil svoje moči, je znova naskočil visoko skalo. Tokrat je dobro premeril daljavo in srečno preskočil za preko.

Stekel je po sledi do strmega brega.

»Kje je?« je vprašala Toni in nabrala ljubko sobo.

»Samo še trenutek počakaj!« je odgovoril Bob. »Semkaj poglej!«

Toni je zdajci zagledala ogromno deblo, na njem se je blestela velika tabla. Prebrala je napis in oči so se ji orosile. Z velikimi črkami je bilo natisnjeno: »Meja! Državni gozdovi so odslej za 50 milj razširjeni. Lov prepovedan. Ministrstvo za gozdove in rudnike.«

Toni se je oddahnila.

»Nu, zdaj so pa tvoji prijatelji varni!« je veselo vzkljknil Bob.

Na Toninem obrazu je sijal presrečen nasmeh. Podzavestno je prišla Boba za roke in tiho dejala:

»Bob, to me neznansko veseli. Prekrasno je; ali mar ni?«

»Seveda je!« je odgovoril Alden in ji stisnil roke.

Njena velika ljubezen

PO FRANCOŠČINI PRIREDIL B. P.

8. nadaljevanje

Razumela sem njegov nemi ugovor.

»V mislih so mi bile vaša mati in njene prednice, lord Winterton,« sem tiho pripomnila.

Potem sem položila starcu obe roke na ramena in dogovorila: »Vam samim, moj vrli prijatelj, bi se pa rada še posebej zahvalila za prijetno presenečenje, ki ste mi ga pripravili s svojim iskrenim pozdravom. Glejte, takole se mala Renata oddolži najstarejšemu služabniku svoje nove družine za njegov topli pozdrav.«

To rekši sem poljubila starega Johna na obraz. Potem sem se ganjena obrnila proč; preveč sem bila doživela v teh poslednjih minutah. V glavi se mi je kar vrtelo.

Ali se nisem mar tako najbolje ognila zadrege, ki me je bil vanjo spravil ta nepričakovani sprejem?

Starec je drhtel po vsem životu, tako ga je bil zmedel moj poljub.

Hotel je še nekaj reči, toda iz stisnjenega grla je izdaval samo pretrgane besede. Obrnil se je k lordu Wintertonu, kakor da bi ga hotel prositi pomoči. Toda mladi mož je nalašč prezrl prošnjo v njegovih očeh.

»Pojdite zdaj, John, pojdite in poskrbite, da zakurijo. Saj je mraz ko v ledenici,« mu je rekel prijazno in ga rahlo potisnil iz sobe.

Ko sva ostala sama, se je obrnil k meni.

»Odkar ga poznam, sem zmerom dober z njim. Možak je bil že pri nas, ko je moj oče še v zibelki ležal; zato se nikar ne čudite njegovim svoboščinam in tudi ne mojemu odgovoru na njegova vprašanja. Starček je že toliko let pri hiši, da se ima skoraj za člana naše družine; hočeš nočeš moram to ali ono prezreti, tem bolj, ker je ni zvestejše duše od njega.«

»Ne opravičujte se zastran tega, lord, saj vas dobro razumem. Verjemite mi, da me je pravkaršnji prizor globoko ganil; srečna sem, da sem ga doživela takoj prvo uro, ko sem v vaši hiši.«

Lord Winterton me je po teh besedah ostro ošinil, kakor da bi mi bil hotel videti v dno duše. Zdadaj je pa izpremenil glas in dejal:

»Tukaj bo vaše stanovanje: tole je salon, tam je pa spalnica.«

To rekši je odprl vrata na drugem koncu sobane. Šla sem za njim, tedaj sem pa obstala ko vkopana in zastrmela v neko sliko na zidu.

»Moj boter!« sem zamrmrala presunjena.

»Tak ste ga spoznali?« je vprašal Winterton nekam začudeno.

»Kako ne bi bila spoznala moža, ki je bil zmerom tako dober z menoj! Po smrti moje matere je bil edini človek na širnem svetu, ki ni pozabil name... Če bi sto let čakala, mi ne bi njegov možko-roboti, a toll dobrotni obraz nikoli izgini iz spomina.«

»Tudi meni je bil najboljši prijatelj,« je zamrmral Artur Winterton. »Samo zato, da njemu ustrezem, sem takrat pristal na to čudno poroko. In samo zaradi njega sem se danes odločil bivati z vami pod eno streho...«

»Hudo se bojim, da se je moj ljubljeni boter ušel zastran te

poroke,« sem rekla, majaje z glavno.

Winterton ni nič odgovoril. Ko sem se po tem nepričakovanim odkritju malo zbrala, sem stopila z njim v drugo sobo.

Prav tako kakor v salonu je bilo tudi tu vse obstrto s svetlo-modro svilo. Bele in zlato položena oprava ni prikrivala izbrane razkošnosti. Veliko stensko ogledalo je zrcalilo mojo sliko; edina zamolka senca sredi samega leska in svetlobe.

Takrat sem se sama sebi zadržala pritepenka, ki se je vtihotapila med gospodo. Pomislila sem, da se bom, še večeraj sirota, vajena toli skromnih razmer, poslej kopala v bogastvu in gosposčini; ob tej misli mi je postalo tako nerodno, da bi se bila najrajši vdrila v tla.

Ali smem res tu ostati? Ali se ne bom zdela ko jara gospoda, ko pade čez noč v bogastvo?

Ali bi ne bilo boljše, ko imam itak ostati v tej hiši le nekaj mesecev na poskušnjo, če bi prosila, naj mi dajo rajši kakšno skromnejšo sobo?

Pogledala sem lorda Wintertona, misleč, da bom v njegovih očeh čitala isto misel.

Toda njemu še v mar nisem bila.

Prekrižal je bil roke na hrbtu in se zagledal v neko majhno sliko ob postelji.

Ker sem še zmerom molčala, zatopljeno ugibajoč, kaj naj storim, se je obrnil k meni in pokazal na sliko, ki jo je opazoval.

Od daleč sem razločila samo obrise ženske glave. Pripila sem bliže. In tedaj me je strelsel drget...

Iz umetniško izdelanega pastela v dragocenem okviru se mi je smehljala podoba moje matere.

Tako mi je bilo, kakor da bi me sama pokojnica pozdravila in bi mi že njena navzočnost dala pravico, da ostanem pri njej, v tej sobi.

Začutila sem, da mi je vsa kri izginila iz obraza; morala sem se opreti ob naslonjač kraj postelje, ker so mi še noge hotele odpovedati pokorščino.

»Moja mati!« sem zajecjajala.

»Ne razumem...«

Winterton mi je malomarno pojasnil:

»Te sobane so bile pred štiri-letmi leti pripravljene za kumče mojega strica — za tisto pravo, ki je imela postati moja žena. Zato ni čudno, da so okrašene s slikami tistih, ki so njej blizu.«

Kri mi je zalila obraz. Spomnila sem se sleparke, ki si je predrzno privzela moje ime in lagala, da je hči moje matere.

Winterton je najbrže uganil moje misli; dejal je:

»Spomnim se, da o n a ni opazila te slike, ko je prvič prestopila prag te sobe... Moral sem ji jo pokazati; njen nebržni odgovor bi mi bil moral že takrat odpreti oči, da uganjajo sramotno igro z menoj.«

»In po njenem odhodu ste pustili vso opravo, kakor je bila, ko je še o n a tu gospodarila; torej je to še njena oprava?«

»Pardon!« me je mirno popravil. »Vam je bila namenjena, le neka druga jo je rabila. Da, pustil sem vse, kakor je bilo, ker nisem maral pretrgati vezi, ki so me družile z Morvillovimi. Zdadaj vidite, da sem prav storil, ko ste na vi nenadoma

prišli terjat pravice zakonske žene.«

»Terjat! Terjat!« sem zamrmrala. »Mislim, da sem prišla terjat kvečemu prostost!«

»Zdaj ste torej tu,« je dejal z nekam ošabno nestrpnostjo, ne da bi se bil zmenil za moj odgovor, »in sami se lahko prepričate, da je še zmerom vse pripravljeno za vas: v omarah vas čaka perilo z vašim monogramom in tudi sicer boste zdaj tu zdaj tam srečali spomine na svoje drage.«

»Za to pozornost sem vam bolj hvaležna, ker sem se še pravkar pomišljala, ali naj se sploh vsemim v te sobane.«

»Zakaj?«

»Preveč razkošne so se mi zdele za teh par mesecev poskušnje, ki naj jih prebijem pri vas.«

»Rajši recite, da te sobane preveč diše po zakonskem stanju... Ljubše bi vam nemara bilo, da sem vam pripravil skromnejše in manj vidno bivališče.«

»Tega ne tajim,« sem odkrito priznala. »Mislim, da bi obadva lahko zatajila zakonsko zvezo in dogovor, ki naju sill, da morava stanovati pod isto streho.«

»Ne strinjam se z vami,« je suho odgovoril. »Vrata utegnejo biti odprta ali zaprta; vmesnega ni! Pod kakšne drugo pretvezo bi se neki hoteli vseliti v to hišo, če ne kot moja zakonska žena? Nisem več fantek, da bi imel vzgojiteljico vaše starosti... Ali

To rekši se je priklonil in odšel.

Ta prva ura na samem z njim mi je ugodneje minila, kakor sem mislila, ko sem odhajala od notarja.

»Moj mož je bil pravo nasprotje mojega pričakovanja; na moč vljuden in korekten je bil. Niti besedica v njegovem govorjenju me ni spomnila najinega popoldanskega prerokanja. Nikjer niti najmanjše porogljivosti, nikjer prezirljive besedice! Priznati moram: vedel se je kakor pravi angleški gentleman.

Res da ga ni niti trenutek zapustila neka črna visokost; njegov nastop je bil hladen, skorajda oblasten. A ker je s tem združeval brezhibno vljudenost, bi mu delala krivico, če bi mu kaj očitala.

Jaz sama sem bila manj vredna pohvale.

Vzlic sklenjenemu dogovoru sem ostala zapeta in nedostopna, vsak trenutek pripravljena na ostro zavrnitev. Šla sem vase in morala sem priznati, da sem kar čakala in prežala na njegove besede, da bi mi brz pokazala zobe, če bi me le z besedico izzval.

»Ne ravnaj prav,« sem karala samo sebe. »Bolj moraš paziti nase, draga moja Renata! Spomni se samo, kaj si obljubila mistru Bennettu; zraven pa nikar ne pozabi, da živíš zdaj na tujem, in da mora spodobno francosko dekle paziti, da ne bo

povedal, da ste prišli. Vsa služinčad ve, da se bo poslej morala pokoriti mladi gospodarici, a nihče je ne pozna. Lahko si mislite, kako velik dogodek bo zanje to predstavljanje in kako nestrpni so že. Sicer je pa predstavljanje uslužbenec novemu gospodarju obvezno, in v nobeni spodobni družini tega ne prezro.«

»Če je tako, mi seveda ne kaže drugega, kakor da odneham,« sem dejala, trdno odločena, da ne dam vzroka niti za najmanjšo prerokanje, čeprav sem mislila, da bi mi bil Winterton lahko prihranil to neprijetnost.

Zoper mojo voljo se mi je izvil vzdih.

Kakor da bi bil uganil moje misli, je lord odmahnil z roko.

»Ne pripisujte temu tolikšnega pomena! Ljudje so po večini že več let pri meni v službi, toda to ne pomeni, da morajo za večno ostati; če mi kateri ne bo všeč, bo prišel drugi na njegovo mesto. Le stari John je izjema. Ni se vam treba bati, da bi si kateri drugi dovolil tak srčni izliv pri predstavljanju, kakor si ga je on.«

Vzlic malomarnosti njegovega glasu se mi je zdelo, da mu je neka otožnost zmracila čelo; tisti trenutek sem mu bila od srca hvaležna, da ni z običajno porogljivostjo še bolj poudaril grotesknosti najinega razmerja. Lord Winterton se takrat ni pavel na mojem odporu, da moram zoper svojo voljo igrati komedijo poročene žene; to sem pač videla, da ga peče vest, ker je moral svojega starega slugo nalagati — da ga peče tem huje, ker mu je starec v svoji zaupljivosti slepo verjel.

Med tem so se odprla vrata in prikazal se je John. Za njim se je zvrstilo svojih deset lakajev in uslužbenk.

»Ali gospóda dovoli, da uslužbenstvo pozdravi mlado gospo?«

»Le naprej, prijatelji, le naprej!« jih je resno povabil lord Winterton.

Služabniki so vstopili. Prédse so potisnili svojega najmlajšega tovariša; v rokah je imel velikanski šopek pisanih cvetic.

Stopila sem k njemu, da ga odrešim velikega bremena. Čeprav sem bila njihova gospodarica, me je obšla zadrega.

»O, kako lepe cvetlice!... Hvala vam, prijatelji, da ste toll pesniško pozdravili moj prihod...«

Povedala sem že, da sem po rodu čistokrvna Normanka; in Normani slove po tem, da mnogo store, a malo govore. To naj mi bo v opravičilo: tudi jaz nisem vajena govorjenja, posebno ne, če me kdo tako preseneti, kakor me je ta drobn fantič z ogromnim šopkom v roki.

Nisem vedela, kaj naj jim še rečem. Tedaj sem se odločila in jim kratko in malo dala vsem po vrsti roko; to mi je bilo dosti lažje od dolgovzne govorance. A ker je bilo tudi to hitro pri kraju, sem se obrnila k lordu Wintertonu, kakor da bi ga hotela prositi, naj mi priskoči na pomoč.

»Prosim vas... dajte, povejte jim vi... da se jim zahvalim... in da preslabo govorim angleški, da bi jim mogla sama povedati...«

Winterton se je nasmehnil; videl je mojo zadrego.

»Čakajte, predstavil vam bom vsakega posebej,« je dejal in stopil bliže. »Tole je Hieronim, naš hišnik; potem Steven, upravitelj; Austin, moj sofer; lakaj Peter; kuharica Maud...«

Tako mi jih je predstavil po vrsti, do poslednjega. In iznova sem vsem po vrsti dala roko.

»In zdaj, prijatelji,« je rekel nato, »zdaj lahko odidete. Nocoj boste na zdravje svoji mladi gospodarici izpili kupico šampanjca, ob mesecu dobite pa njej na čast dvojno plačo.«

»Naj živi mylady!« so vzkljknili veselo uslužbenci. Nato so se globoko priklonili in drug za drugim odšli iz obednice.

Ko sva ostala sama, sem se obrnila k njemu.

»Tudi jaz se vam zahvalim za obljubljeno jim nagrado; tako jim bo nova došlica ostala v tiščokrat lepšem spominu. Bojim se namreč, da se jim je moja nekazna promenadna obleka zdela v svitu blestečih lestencev

Tedaj je Winterton stopil k vratom in v mojo neizmerno osuplost obrnil ključ.

bi vam bilo mar ljubše, da bi ljudje merili na kakšno... enodnevno ljubezen?«

»O!« sem vzkljknila in vsa kri mi je šinila v obraz. »Hotela sem samo kar moči neopazena ostati v tej hiši.«

»Zato, ker gledate bodočnost samo s svojimi očmi: po vašem bo ta dogodivščina trajala le malo časa. Jaz gledam stvar drugače: nikoli ne bi hotel doživeti, da bi tista, ki ji je usojeno nositi moje ime, morda do konca dni, le za trenutek prišla ljudem v zobe. Zato vas že danes prosim: ravnajte zmerom tako, kakor da ste za vselej zvezani z menoj.«

Nehote sem odmahnila z roko v ugovor. On je pa dodal:

»Morda ne bo tako, kakor sem pravkar namignil. Želim le, da živiva oba tako, da se ne zarečeva za bodočnost. Ali se razumeva?«

»Prav, naj bo po vašem, ko sem pa jaz zgolj tujka v Londonu in gre v prvi vrsti za vas.«

»To sem hotel slišati iz vaših ust.«

Pogledal je na uro.

»Čez pol ure bo večerja. Dotlej vas pustim samo. Stari John vam bo na uslugo; razpolagajte z njim po mili volji. On vam bo tudi povedal, kakšne običaje imamo pri nas. Prepričan sem, da bo srečen, če vam bo mogel ustreči.«

„Najboljši Dr. OETKER-ja so preparati!“
kdor jih pokusi, trdi vsaki.

10

Prvi sprejem

K večerji sem prišla v promenadni obleki, ker so ostale vse moje stvari razen spalnega perila še v hotelu.

Ker sem pa nekoliko že poznala angleške običaje, sem si ogrnila okoli vratu koprenasto ruto, da mi je zakrila izrez.

Ta malenkostna izprememba skoraj ni bila omembe vredna, toda zlata verižica, leskečoča se na medli polti skozi kopreno, je mojemu kostumu vzela doberšen del siceršnje strogosti. Mojo toaleto je izpopolnila le še vrtnica iz šopka, ki mi je bil stari John z njim okrasil mizico v salonu.

Tako oblečena sem krenila s starim služabnikom po hodnikih in stopnicah, dokler nisem naposled prišla v obednico. Tam me je lord Winterton že čakal; ostro me je premeril od nog do glave. Videti je bilo, da ni baš nezadovoljen s tem ogledom, zakaj strogost njegovih oči se je nekoliko ublažila.

Slavnostno mi je ponudil roko in me odvedel k naslanjaču kraj kamina.

»Majhna neprijetnost naju še čaka, preden sedeva k večerji,« je dejal. »Predstaviti vam bom moral služinčad.«

Nisem se mogla premagati, da ne bi namrgodila obraz:

»Ali res mora biti?«

»Mora! Stari John jim je že

strašno skromna in neprimer-
na.»

»Ni se jim po krivem zdelo.«
je menil hladnokrvno. »Takele
temne obleke so pri luči poseb-
no strašne. Sicer pa tako že jutri
dobite svojo garderobo in si boste
lahko kaj primernejšega iz-
brali.«

O, že spet to nesrečno vpra-
šanje obleke!

Pogledala sem čez mizo k lor-
du Wintertonu. Njegov pogled se
je čudno ostro upiral vame.

Zraven kredence je viselo be-
neško ogledalo. Nehote se mi je
pogled od časa do časa ustavil
na njem.

Tam sem videla samo kosta-
njelaso žensko glavo, nekam
drobno gledajočo iz zmršenih
las. Zaradi temne obleke se je
moja polt zdelala še bolj bleda;
in tudi glava, mislim, zato ni
prišla prav do veljave.

Vzlic temu se mi pa celotna
slika ni videla baš neugodna.
Tisti večer vsaj grda nisem bila.
A zakaj se mi je potem njegov
pogled zdel nekam začuden, ko
me je radovedno opazoval? Če-
prav je moral lord Winterton
vedeti, da me spravlja v zadre-
go, so se njegove oči neprestano
vračale k meni.

Aha, najbrže zato, ker me vidi
prvič brez klobuka! Gotovo sem
gologlava napravila nanj docela
drugačen vtis, kakor ga je bil
vajen dotlej.

Pri neki priložnosti se mi je
celo zdelo, kakor da bi se njego-
ve oči prešerno zablistale. Ko-
maj viden usmev mu je razteg-
nil ustnice; tako mi je bilo, ka-
kor da s težavo premaguje smeh.
Potlej ga je pa zmoglo: zasme-
jal se je, kratko in odsekano.

Mislila sem, da se hoče norče-
vati z menoj, in vsa kri mi je
bušila v obraz.

Wintertonu moja zadrega ni
ušla.

»Ne morete si misliti, kako
čuden se mi zdi najin položaj.«
Je dejal, ko je lakaj, ki nama je
prinesel novo jed, zaprl vrata za
seboj. »Vidite, ko vas gledam, se
mi venomer vsiljuje misel, da
sanjam. Tako neznan ste mi, da
vas zdajle, ko ste gologlavi, ko-
maj spoznam. In potlej: ali je
res, da sem vas malo prej pred-
stavil za svojo ženo in da boste
živele pod isto streho z menoj?
Če bi mi bil kdo rekel kaj take-
ga še danes opoldne, ko sem
obedoval za to mizo!... Preveč
čudno je vse to, preveč never-
jetno, skoraj po čarovniji mi di-
ši! Kako se potem ne bi sme-
jal!«

In to pot se je zasmejal ne-
obrzdano na ves glas. Kako mla-
dosten, kako prešeren in raz-
igran se mi je zdel ta smeh.

Takrat sem se prvič zavedela,
da ima tudi Artur Winterton
neko starost, in da mi je po
svojih letih celo vrstnik.

A ni bil še dogovoril; razmiš-
ljanje o najinem nenavadnem
razmerju mu je bilo v očitno
zabavo.

»Šele zdaj sem opazil, da ste
rjavolasi in vitki — a moj okus
je ravno nasproten! Za vsako
malenkost vas oblije rdečica in
vaše oči so tedaj ko dva nabru-
šena noža. Kakšen je vaš okus?
Vaš značaj? Vaše navade? Niti
ne sanja se mi. Živa uganka ste
mi, in vendar ste tu, sedite mi
nasproti in moral se vas bom
navaditi; kakor da bi se vas bil
izbral izmed tolikih drugih in
že vnaprej pristal na vse vaše
napake in vse vaše navade.«

»Na žalost ni pri meni nič
drugače!«

»Vem, saj si tudi ne zastiram
oči pred tem. A sami priznajte,
da je najin zakon najnenavad-
nejša pustolovščina, ki si jo mo-
rete misliti.«

»Tako nenavadna, da se mi
krči srce, ko mislim, kaj šele
bo.«

»O, jaz si zastran tega ne be-
lim glave; kaj mi mar jutrišnji
dan! Nocoj gledam to stvar sa-
mo z zabavne plati.«

»Meni se ne zdi tako zabav-
na,« sem rekla zamišljeno. »Res,
da me prav nič ne poznate, zato
imate pa vsaj nekaj življenjskih
izkušenj, bogati ste, in to vam
daje oblast, vaše ime je slavno,
in to vam daje nastop. Naj se
zgodi karkoli, vsaj hrbtnico
imate, da boste brez škode pre-
stali to prigodo.«

»Vi pa ne?« je vprašal.
Strah in tesnoba sta mi raz-
širila oči.

»Jaz sem sama na svetu!« sem
tiho odgovorila. »Strašno sama!
Brez prijateljev, brez varuha,
brez lastnega doma... Ničesar
nimam; kar bi me vezalo na živ-
ljenje in me obvarovalo obupa,
če bi se me hoteli za zmerom
te,« sem povzela s trdnejšim gla-
som, »če bi se vam zahotelo, da
napravite konec tej... pustolov-
ščini, kakor jo sami imenujete...
če bi se mi hoteli za zmerom
odkrižati... ali me ne bi lahko
meni nič tebi nič spravili s poti
in počedili za menoj, in živ krst
ne bi niti pisnil? Živa duša ne bi
bila zastran mene v skrbeh.«

Winterton me je resno poslu-
šal. Pri mojih poslednjih besedah
je bušil v neobrzdani smeh.

»Smrt božja! Na to pa še mis-
lil nisem! Hvaležen sem vam, da
ste mi pokazali to pot. Bojim
se le, da bi se preveč otepali, če
bi me prišla želja, da vas spravi-
m s poti, in da ne boste ho-
teli iti ko jagnje v klavnico.«

Njegova dobra volja je bila
nalezljiva.

»Na to se lahko zanesete,«
sem odgovorila z nasmehom, »da
iz zakonske ljubezni ne bi šla
tako daleč, da bi se dala vam
na ljubo zadaviti.«

Takrat je vstopil strežnik in
dostojanstveno prinesel pečene-
ga fazana. Artur Winterton se
je zresnil.

»Naročil sem,« je dejal, »da
nama kavo pripravijo pri vas...
Dejal sem si, da vas bo gotovo
veselilo, če bom nocoj vaš gost.
Sicer pa ne bova dolgo pokonci,
ker ste gotovo utrujeni.«

Prikimala sem, ne da bi ga
bila prav razumela. Toda pred
strežnikom mu nisem marala
oporekati.

Pri vas, je bil rekel. Kje je to,
pri vas? Menda vendar ne v
moji sobi?!

Nisem se še utegnila do dobre-
ga umisliti v to, ko je Winterton,
komaj je strežnik zaprl vrata
za seboj, bušil v smeh.

»Imeniten je bil vaš domislek!
Kar dobro se mi zdi, da sem
vam ga vdahnil...«

To pot je očitno bril norce iz
mene. Kaj sem hotela: smejala
sem se z njim vred. Ali naj bi se
mar srdila, da mu napravim še
večje veselje?

Toda ko je videl, da sem se
pridružila njegovemu smehu, se
je spet zresnil.

11

Za zaklenjenimi vrati

Po večerji mi je Artur Winterton
ponudil roko in oba sva sve-
čano krenila proti salonu kraj
moje spalnice. Spreddaj je šel la-
kaj s plamenico in nama svetil.

Zraven kamina, kjer je veselo
plapolal ogenj, je bila pogrnjena
majhna mizica. Na čipkastem
prtu je stala vaza s cveticami,
škafca sladkorčkov in stekleni-
čica z likerjem.

Moj spremljevalec me je po-
sadiril v visok naslanjač in velel
prinesiti srebrno kavno ročko.
Sluga jo je položil na prižgani
kuhalnik in odšel iz sobe. Tedaj
je Winterton stopil k vratom in
v mojo neizmerno osuplost obr-
nil ključ.

»Uf!« je dejal. »Vendar sva že
samá!«

Kuhinja in dom

NASVETI ZA GOSPODINJE

Kako pečemo šartelj

Pogosto se nam šartelj ali biter
pokvari, ker se nabere okrog
rozin voda. Seveda je to na škodo
okusu pa tudi želodcu. Temu se
lahko izognemo, če oprane rozine,
sultanine ali korintke, na situ do-
dobra osušimo, potlej jih pa še
temeljito otremo z moko, preden
jih vnesimo v testo. Moka pobere
poslednjo sled vode iz rozin.

Važno je pa še nekaj! Nobene
potice, šartlja in drugih močnih
jedi ne pripravljajmo iz neprese-
jane moke. Saj sejanje ni tako
težka stvar! Vsaka potica iz pre-
sejane moke je bolj rahla in to
je za njen okus in za prebavo zelo
važno.

**Za god in praznik mati dobro ve,
otroci se Dr. OETKER-jevih kolačev vesele!**

TIVAR OBLEKE

**POSEBNO PRIKLADNI DAROVI ZA
SV. MIKLAVŽA**

Šartelj zvrnemo iz pekače še to-
pel, vendar ne takoj, ko ga poteg-
nemo iz pečnice.

Vzhajati mora potica do konca,
še preden jo porinemo v pečnico,
toda nikar ne silimo preveč testa
v eno pekačo!

Potica, ki je zgoraj že prav
temno rjava, pa še ni izpečena,
se zgoraj ne zapeka več, če jo po-
krijemo z omaščenim pergamen-
nim papirjem.

Čiščenje loščenega pohištva
V liter vode vsujemo 10 gramov
pšenličnih otrobov in jih prekuha-
mo. Še vročo tekočino precedimo
in jo pustimo, da se ohladi. S tem
sluzastim odcedkom umijemo po-
hištvo in ga potlej do subega
zdrgnemo.

Preprostejše, a prav tako dobro
sredstvo je petrolej, pomešan z
vodo. Z mehko cunjico umivamo
pohištvo, potlej ga pa z mehko
laneno (staro, dobro izprano) kr-
po temeljito otremo.

Beljakovino izperemo

tako, da blago namočimo v hlad-
no vodo in ga kesneje z vročo iz-
peremo.

Barvasto blago osvežimo

s kisom, soljo ali pa z galunom.
Rdeče, črno in rožnato blago
splaknemo v vodi, ki smo ji do-
dali na vsak liter pest soli.

Rjavo in rumeno tkanino izpe-
remo v močno kisani vodi,
modro in zeleno pa v galunovi
raztopini (na liter vode liter ga-
luna).

Umazane rjave čevlje

očistimo sprva s trdo krtačo, po-
tlej jih pa temeljito zdrgnemo s
svežo čebulo in dobro izbrisemo s
trdo cunjjo. Šele potem jih prav
tenko namažemo s čistilom.

RDEČ NOS

Rdeče liše po obrazu, zlasti pa
rdečica nosu, prav hudo kvarijo
lice. Ljudje, ki so podvrženi rde-
čici, ne smejo uživati začimljenih
jedi ne alkohola. Obraz naj si umi-
vajo z vodo, ki so ji primešali toa-
letnega kisa, mila naj pa za obraz
sploh ne uporabljajo. Rdeč nos
je treba večkrat na dan omočiti s
kafnim špiritom.

**Imena nagrajencev, ki so so-
delovali v »Parlamentu Družin-
skega tednika«, objavimo v pri-
hodnji številki. UREDNISTVO.**

Humor

Uslužen poštar

Gospodična: »Rada bi... oddala
pismo s šifro... Poljub 123' — ali
lahko kar vam dam?«

Poštar: »Seveda, gospodična —
pismo in poljub!«

Med židi

»Kaj misliš, ali je Levy pošte-
njak?«

»Levy pa poštenjak? Njemu še
roke ne dam, ne da bi potem svo-
jih prstov preštel!«

Previdno

»Nina postaja od dne do dne
prezrejšja!« je tožila gospa Ko-
vačeva. »Dobro bi bilo, če bi jo ti
kdaj oštel.«

»Prav!« je menil Kovač in vstal.
»Zdaj grem v pisarno. Ko bo za-
zvonil telefon, jo pa pošli k apa-
ratu!«

Jubilej

»Danes je pet in dvajset let, go-
spod Zolna, kar sem pri vas v
službi.«

»Nu, vidite, kakšno srečo imate
— malo je podjetij, ki bi tako
dolgo obstala!«

Tehten vzrok

»Vaša žena se hoče ločiti, češ
da ste jo zadnje mesece popolno-
ma ignorirali.«

»Ignoriral? Vidite, gospod sod-
nik, kako laže. Kakšno ignoriranje!
Saj se sploh zmenil nisem zanjo!«

Dober nasvet

»Tak ženiti se misliš? Potem bi
ti pa lahko kaj svetoval. Poznam
bogato vdovo, če hočeš, te lahko
predstavim. Samo nekaj je: od-
raslo hčer ima že.«

»Hvala, potem bi pa že rajši
hčer vzela.«

»Nikar, tega ti pa ne svetujem,
prijatelj — dobil bi vražje hudob-
no taščol!«

Križarji

Nadaljevanje s 6. strani

pozdrav mogočen moški glas:
»Lahko noč, Tina!«

Zenski sta se spogledali. Zdajci
se je prikazal ob vhodu Rihard
Levjesrčni. Bil je razigrane volje,
zato je tudi obiskal svojo mlado
ženo.

Dvorjanka se je obotavljala, to-
da mladi kralj je ponovil svoj po-
zdrav: »Lahko noč, Tina!«

Ko je zavaljena dvorjanka za-
denski odšla iz sotorja, je stopil
kralj k postelji, ki je na njej le-
žala Berengaria.

Sotor je razsvetljevala ena sama
sveča.

Berengaria je bila do vratu po-
krita z odejo, ko je pa zagledala
»vražjega« Riharda, jo je hotela
potegniti še čez glavo.

»Zakaj me ne obiščeš v mojem
sotoru?« jo je strogo vprašal Ri-
hard, vendar je njegova beseda
zvenela ljubeznivo.

»Ljubši mi je moj sotor!« Po
kratkem premisleku je nadaljeva-
la: »Noge moje postelje so naprav-
ljene iz štirih apostolov. Matija,
Marko, Luka in Janez so moji ču-
varji.«

»Kaj pa jaz... tvoj mož?«
»Če si moj čuvar, me straži pred
sotorom!«

Rihard si je odpel meč in ga po-
ložil na skrinjo. Nato je sedel na
rob postelje in si odvezal ostroge.
Mlada kraljica se je prestrašila.

»Kaj delaš?«
»Preden ležem, zmerom odložim
ostroge!«

»Če zakričim, bodo slišale moj
krik vse ženske v taborišču!«

»Prosim, kar zavpiji!«
Rihard si je bil že odvezal levo
ostrogo.

»Nemara nisem dovolj galan-
ten? Rožic ne znam saditi!«

»Ne gre za to, kaj govoriš, tem-
več kako govoriš. Kaj je tebi
ženska? Trdnjava nemara, čreda
goveda! Toda zdaj te prosim, odi-
di!«

Dalje prihodnje

**Prehlajeni?
Za 1 DINAR**

dobte tableto Aspirina
Varujte se ponaredbi Na
vsaki tableti je utisnjen
Bayerjev krž.

ASPIRIN

BLAGO
za
damske plašče
in
moške suknje
za jesen in zimo
nudi ugodno - državnim uradnikom tudi na obroke

**OBLAČILNICA
ZA SLOVENIJO**

Tyrševa c. 29
Hiša Gospodarske zveze
Obiščite nas!

Za mal' d'narja dost' muzke!
Plošče - gramofone izposojamo, zamenjavamo, prodajamo in kupujemo

"ELEKTROTON"
d. z. o. z.
pasaza nebotičnika

V kratkem izidu v slovenskem prevodu
**EPICALNA KNJIGA
Abesinija**
NEREŠENI PROBLEM AFRIKE
Cena broš. Din 30,-, vez. Din 40,-
Naroča se pri založbi:
"DOM", LJUBLJANA

**POZOR
GOSPODINJE!**
Najceneje ste postreženi s
KURIVOM
pri trvdki
RUDOLF VELEPIK
trgovina s kurivom
LJUBLJANA VI.
Sv. Jerneja cesta 25
TELEFON 2708
Prvi poskus stalni odjem!

ZA MIKLAVŽA
zelo prikladna darila nudi tvrčica

**A. & E. SKABERNÈ
LJUBLJANA**

MALI OGLASI
Male oglase socialnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovske in podobne pa po 50 par za besedo. Prekljici in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. - Za vsak mali oglas je treba še posebej plačati davek v znesku 1'50 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglas šifro, mora doplačati še 3 Din. - Mali oglasi se plačajo vedno vnaprej, in sicer po poštni nakaznici, po poštni položnici na ček, račun »Družinski tednik« uprava, Ljubljana 15.393, ali pa v znakah obnemem z naročilom.

Službe
Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

15letna deklica poštenih staršev se želi izučiti šivanja. Gre tudi na deželo. Naslov se izve v upravi »Družinskega tednika«.

MLADEGA ČLOVEKA z najmanj 4 razredi gimnazije ali podobno naobrazbo, ki stopa šele v življenje, ki se ne sramuje nobenega dela in se ne hoji nobenih ovir, sprejememo. Ponudbe s kratkim življenjepisom na upravo pod šifro »Mlad človek«.

ISČEM POTNIKA za Slovenijo, eventualno zastopnika, ki zastopa še kateri drugi predmet. Vladimir Jagarič, »Merkur«, veletrgovina papirja, Zagreb, Jelaničev trg 16.

MLAD FANT se želi učiti za ključavničarja ali mehanika. Pogoji hrana in stanovanje. Službo lahko nastopi takoj v mestu ali na deželi. Dopise prosim na upravo pod »Marljive«.

Prodajam
Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

Tako zadovoljni kakor so drugi boste tudi Vi, če naročite prvovrstno uro budilko s sliko prečudežne Marije z Brezij. Izdelava v naravnih barvah je tako okusna in lična, da bi se zato ne smela tako ura manjkati v prav nobeni hiši. Še posebna privlačnost je Marija, ki gleda izza Goré na nas, ki pričakujemo njene tolažbe. Ure so okusno izdelane, so trpežne in zelo poceni. Prvovrstna Din 107,-, Din 95,- in Din 87,-. Naročite po dopisnici z navedbo natančnega naslova. Pošljem takoj po povzetju. Se priporoča Zdravko Rant, urar, Jesenice-Puzine.

»MERKUR«, VELETRGOVINA PAPIRJA, pisarniških in šolskih potrebščin. Lastna naklada b o ž i c n i h razglednic, a tudi ostale slavnostne papirnate servijete, krep-papir, svileni papir in ostale papirnate izdelke, ki spadajo v to stroko, imam na skladišču. Cene in pogoji povoljni. Vladimir Jagarič, Zagreb, Jelaničev trg 15, telefon 81-94.

NE RAZMETAVAJTE DENARJA
Kupujte pri nas

Otomane od	Din 410,-
Couch sofe od	Din 1200,-
spalni couch od	Din 1700,-
afrik modroci od	Din 210,-

**TAPETNIŠTVO
ZAKRAJSEK, Ljubljana, Poljanska cesta 17.**
PRVOVRSTNI PREMOG poceni in hitro dostavlja na dom priznana trgovina s kurivom Vrhunc Ivanka, Ljubljana, Bohoričeva c. 25.

MAKULATURNI PAPIR na prodaj. Vpraša se v upravi »Družinskega tednika«.

OTROŠKI VOZIČKI, posteljice, mizice, ograjice, tricikli itd. solšno izdelano in poceni pri S. Rebolj & drug, Ljubljana, Gosposvetska cesta 13, Kolizej.

IZREDNA PRILIKA. Visoko pritično družinsko hišo v Štenjercu pri Zagrebu, tik železniške postaje prodam za samo 80.000 Din. 3 sobe, pritlikline, vrt. Ponudbe Zdunič, Račkoga ul. 5, Zagreb.

Kupim
Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

HRANILNE KNJIZICE Mestne v Kranju ali Ljudske v Ljubljani, kupim. Potrebni znesek 10.000-20.000. Ponudbe na upravo tednika pod šifro »Denar takoje«.

ZUPANČICEVE ZBIRKE »V zarje Vidovec«, »Časa opojnosti in »Samogovorje kupim nevezano. Ponudbe s ceno na upravo lista pod šifro »Zupančiče«.

Dopisovanje
Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

Dva mlada mornariška podčastnika, ki se ne bojita najhujše burje na morju, želita resnega znanja z dvema gospodinjama od 17-24 let. Slika zaželeno, diskrecija zajamčena. Dopise pod »Vile, Pepca na upravo »Družinskega tednika«.

MLADO UČITELJICO, značajno, prikupne zunanosti in plemenitih čustev, staro 22 do 25 let, dobro vzgojeno, želi spoznati inteligent. Dopise na upravo »Družinskega tednika« pod značko »Samo z deželec«.

MLAD GOSPOD, intelektualce želi spoznati inteligentno gospodinjico z dežele, Dopise na upravo pod šifro »Solidnost in dobra vzgoja«.

GLOBOKEGA PRIJATELJSTVA išče skromna ženska duša. Dopise na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Resnost 25«.

Informacije
Vsaka beseda 1 Din. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

POSREDUJEM DENAR na hranilne knjižice vseh denarnih zavodov Rudolf Zore, Ljubljana, Gledališka ulica šte. 12, telefon 38-10. Pisni odgovor 3 Din v znakah.

Za kulisami...

SV. MIKLAVŽ pripravlja

pridnim otrokom
OBUTEV

Brata

Ženitve
Vsaka beseda 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

GOSPODIČNA čedna, lepe polnovitke postavice, disponentka in dobra gospodinja, z lastnim elegantnim stanovanjem, se poroči z višjim oficirjem ali drž. uradnikom, tudi vdovcem, v starosti 35-40 let. Ponudbe na upravo pod »Samo postenjak«.

Kozmetika
Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

IZPADANJE LAS IN PRHLJAJ prepreči samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica z navodilom stane Din 30,-. - Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

LEPE DEKLISKE PRSI dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem »Eau de Lahore«. 1 steklenica z natančnim navodilom stane Din 40,-. - Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

ESENCA IZ KOPRIV je že davno preizkušeno najboljšje in najzanesljivejše sredstvo proti prhljajem in izpadanju las. Slabi in zanemarjeni lasje dobe v najkrajšem času mladostno bujnost in lesk. Steklenica z navodilom Din 30,-. - Naroča se pri: Nobilior-parfumeriji, Zagreb, Ilica 34.

NEPOTREBNIH DLAČIC na obrazu, rokah, nogah, prsih itd. se z lahkoto, hitro in zanesljivo odkrižate z uporabo »Erbol praške«. To sredstvo takoj odstrani dlačice s koreninami vred in stane z navodilom Din 15,-. - Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

BARVANJE LAS ni več potrebno pri strokovnjakih, ker al jih z Oro-barvo za lasje, ki jo dobite v črni, rjav, temnorjav, svetlorjav in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zajamčena. 1 garnitura z navodilom stane Din 30,-. - Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

Dopisujte po našem malem oglasniku!
Kupujte po našem malem oglasniku!
Prodajajte po našem malem oglasniku!

Vsaka dama
ima drugačno postavo, zato si mora naročiti steznik in nedrček po meri pri I. Salaj
salon za steznike in nedrčke
Ljubljana, Tyrševa 1a/III (dvigalo ves dan na razpolago)

Dlake, cenjene dame!
na licu itd. Vas ženirajo, kvarijo Vam lepoto, eleganco in sramežljivost.
»Venerac eliksir Vas reši v par sekundah, brez bolečin, brez opasnosti vseh nepotrebnih dlak.
Naročite še danes lepo dišeči »Venerac eliksir, ne bo Vam žal. Dobi se ali po pošti pošlje: 1 steklenica za Din 10,- (predplačilo), na povzetje 18,-, dve Din 28,-, tri Din 38,-.
RUDOLF COTIČ, LJUBLJANA VII
Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)

Din 1000,- plačam
ako Vam »Radio Balzame« ne odstrani kurjih oces, bradavic, trde kože, bul itd.
Že dalj časa nisem nič naročil, ker ljudje poskušajo raznovrstna sredstva, a sedaj so se prepirali, da je Vaš preparat še najboljši, in ga zopet zahtevajo.
Frane Maček, čevljarna, Dol. Logatec.
Zahtevajte povsod v Vašem interesu samo »Radio Balzame«. Dobi se ali po pošti pošlje: 1 lonček za Din 10,- (predplačilo), Na povzetje Din 18,-, dva Din 28,-, tri Din 38,-.
RUDOLF COTIČ, LJUBLJANA VII
Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)

Znižali smo cene za vsa oblačila . . .

Hubertus plašč	Din 235,-	Veterni suknjič	Din 138,-	Usnjat suknjič	Din 420,-	Sportni klobuk	Din 44,-
Hubertus plašč otroški	Din 145,-	(Windjacket)		Smučarska obleka	Din 250,-	Ia pumparice	Din 95,-
Traincoath impregniran	Din 420,-	Zimski površni suknjič	Din 178,-	Kamgarn obleka po meri	Din 395,-	Double suknje in vsakovrstna izbira vseh oblačilnih potrebščin v bogati izbiri.	
		Ia sportni suknjič	Din 95,-	Ia sportne srajce	Din 39,-		

To so res nizke cene!

ANTON IN VLADIMIR PRESKER
LJUBLJANA SV. PETRA CESTA 14 TELEFON 38-83